

EVOLUCIÓ PERIODÍSTICA DEL DIARI AVUI

Tutora: Olga Cubells Bartolomé

Alumne: Sergi Hernández Colom

Curs: 2n BATX B

Promoció: 2020-2022

“És molt més difícil descriure
que opinar. Infinítament més.
A la vista de la qual cosa,
tothom opina.”

Josep Pla

ABSTRACT

My *Treball de Recerca* project is about the journalistic evolution of the newspaper *AVUI*. Currently, this newspaper no longer exists because in 2011 the headers of *AVUI* and *EL PUNT* had to join or merge, and that is why since then the newspaper has been called *EL PUNT AVUI*.

Firstly, my work contains a theoretical part: where I have looked for information about the newspaper I am working on and another part more practical. In this other part, I have interviewed three journalists who have worked or are working in this newspaper. The three journalists who accepted to be interviewed were Jordi Panyella, Maria Favà and Toni Brossa. In addition, I have also made a table where I have analysed and compared the different aspects (for example, the front page, the back page, the different sections, the advertising or ideologies) of the newspapers throughout their existence.

Índex

1. METODOLOGIA I OBJECTIUS.....	03
2. EVOLUCIÓ PERIODÍSTICA DEL DIARI AVUI: DE L'AVUI CAP A EL PUNT AVUI.....	06
2.1. Contextualització periodística de l'AVUI.....	06
2.2. Contextualització històrica.....	06
2.3. Orígens del diari AVUI.....	09
2.4. Premis i reconeixements.....	10
2.5. Els directors de l'AVUI.....	10
2.6. Unificació de les dues capçaleres	14
2.7. Orígens del diari EL PUNT AVUI.....	15
3. EVOLUCIÓ PERIODÍSTICA DEL DIARI AVUI.....	17
3.1. Anàlisi o comparació dels diaris de l'AVUI.....	17
3.1.1. Capçaleres.....	17
3.1.2. Seccions/suplements.....	19
3.1.3. Portada i contraportada.....	22

3.1.4. Llenguatge.....	25
3.1.5. Disseny.....	28
3.1.6. Publicitat i cost del diari.....	28
3.1.7. Editorial i ideologia del diari.....	29
3.1.8. Format digital.....	30
3.2. Les veus del diari: entrevistes a periodistes de l'AVUI.....	31
3.2.1. Jordi Panyella.....	31
3.2.2. Maria Favà.....	33
3.2.3. Toni Brossa.....	34
4. CONCLUSIONS.....	37
5. BIBLIOGRAFIA.....	40
6. ANNEXOS.....	41
6.1. Entrevista: Jordi Panyella.....	41
6.2. Entrevista: Maria Favà.....	44
6.3. Entrevista: Toni Brossa.....	47
6.4. Taula comparativa de diaris per dècades.....	51

1. METODOLOGIA I OBJECTIUS

El meu projecte de recerca tracta sobre l'evolució periodística del diari *AVUI*, un diari que no és vigent avui en dia, ja que l'any 2011 es van haver de fusionar dues capçaleres: *AVUI* i *EL PUNT*, per diversos motius exposats al llarg del treball. D'aquesta manera, es va formar l'actual capçalera anomenada *EL PUNT AVUI*.

Un cop triat el tema del projecte em vaig plantejar com desenvolupar-lo. Primerament vaig decidir cercar informació utilitzant Internet. Però vaig creure convenient d'intentar buscar alguna cosa més, alguna altra font per tal que el meu treball fos més personal o més objectiu. Per tant, vaig determinar buscar llibres sobre periodisme o sobre el mateix diari *AVUI*.

A principis del mes de març del 2021, vaig comprar-me el llibre *Diari AVUI 1976-2009. Entre el somni i l'agonia*. Aquest llibre consta d'unes tres-centes seixanta pàgines, en el qual l'autora del llibre, Maria Favà, periodista d'aquest diari, explica en primera persona la història del diari exposant els aspectes més positius de la capçalera, però també els més negatius o foscos. A més a més, al llarg de la història també hi apareixen citacions d'altres periodistes que van treballar a l'*AVUI*, juntament amb ella.

Posteriorment, vaig decidir adquirir un altre volum de lectura titulat: *Resistència. La premsa en català, censura i repressió* de Josep Maria Figueres. Aquest altre volum consta d'unes tres-centes pàgines, aproximadament. Tot i això, només em vaig haver de llegir les últimes trenta/ trenta-cinc pàgines, perquè aquest llibre el vaig voler comprar per acabar de posar una contextualització històrica pel que fa al periodisme a la introducció, és a dir a la part teòrica, i per fer això només necessitava una part de la lectura.

Un cop feta la lectura dels dos llibres per poder desenvolupar la part teòrica, vaig posar-me a pensar com podria realitzar la part pràctica. En primer lloc, vaig posar-me en contacte amb Jordi Panyella, periodista del diari *EL PUNT AVUI* i en el seu moment també de l'*AVUI*. D'aquesta manera, tenia alhora una visió antiga i una altra més moderna del diari. Vaig tenir aquest contacte gràcies a Carina Filella, periodista del diari *EL PUNT AVUI*. Aquest el vaig poder aconseguir mitjançant la meva tutora del treball de recerca, l'Olga Cubells.

En segon lloc, a partir del primer entrevistat vaig obtenir la segona entrevista. Aquesta fou Maria Favà, antiga periodista al diari *AVUI* i autora d'un dels llibres que em vaig llegir per poder fer la part teòrica. Gràcies a aquesta entrevista, vaig poder tenir una visió més antiga o històrica de les redaccions del diari.

Finalment, vaig fer la tercera i darrera entrevista del meu treball de recerca, al periodista que és el Cap de la secció d'Opinió, Toni Brossa. Amb aquest, vaig poder veure, novament, un tipus de periodisme més actual o modern, cosa que no es veu amb la periodista Maria Favà.

Paral·lelament a les tres entrevistes, vaig fer una taula analitzant els diversos elements del diari *AVUI* que es prendrien en consideració, com és el cas de la portada, la contraportada, la capçalera, les diferents seccions o el disseny. Per aconseguir els diaris d'aquesta capçalera vaig anar a l'hemeroteca de la Biblioteca de Tarragona. En primer instància, em van dir que no podia accedir a l'hemeroteca per culpa de la pandèmia de la COVID, però ells mateixos em van facilitar la visualització d'aquests diaris mitjançant una pàgina web, a través de la qual podia consultar-los absolutament tots en format digital.

Només començar aquest treball, em vaig plantejar una sèrie d'objectius per tal d'arribar a una meta en el meu projecte. Primerament, volia saber per què es van unir les dues capçaleres per formar-ne una de nova. En segon lloc, pretenia entrevistar periodistes que em poguessin explicar anècdotes i esdeveniments del diari *AVUI*. Cal destacar que la meva intenció era poder-les fer en persona, o sigui cara a cara, però per culpa de la pandèmia mundial viscuda aquest últim any va ser impossible, fins al punt d'haver hagut de fer-les de forma telemàtica. I finalment, per poder endinsar-me dins d'un ofici, com és el del periodisme, que m'encantaria realitzar un cop acabi la meva formació acadèmica i universitària.

La meva hipòtesi de partida era la següent: el diari *AVUI* ha evolucionat els seus aspectes de format, llenguatge i ideològicament (com per exemple: la capçalera, la portada, les seccions i entre d'altres) al llarg de la seva història.

Aquest treball està compost d'una part teòrica i una altra de pràctica. Per un banda, la part introductòria o teòrica, s'han pogut extreure dades mitjançant dos llibres i alguns articles relacionats amb l'existència d'aquest periòdic, pel que fa al nombre de directors, els premis i reconeixements obtinguts o la unificació de les dues capçaleres. A més, també s'ha pogut treure informació sobre els mitjans de comunicació del nostre país (Catalunya). Per altra banda, en la part pràctica, s'ha fet un anàlisi més profund, fent una comparació segons diferents aspectes del diari *AVUI* al llarg de la seva història

periodística. Aquest anàlisi ha estat possible, gràcies a tres entrevistes realitzades a Jordi Panyella, Maria Favà i Toni Brossa. I també, a través d'una taula o quadre per poder observar les semblances i, sobretot, les diferències del periòdic al llarg de les dècades analitzades: setanta, vuitanta, noranta, dos mil i els anys 2010 i 2011.

Voldria agrair a totes les persones que m'han ajudat a realitzar aquest treball, sobretot als tres periodistes, els quals he pogut entrevistar. En primer lloc, a Jordi Panyella, que m'ha ajudat a analitzar alguns dels aspectes de l'AVUI (anteriorment) i de *EL PUNT AVUI* (actualment). En segon lloc, a Maria Favà, amb qui vaig poder conèixer altres més antics d'aquesta capçalera, i finalment, a Toni Brossa, qui m'ha pogut aportar, novament, altres virtuts d'aquest periòdic. De cadascun d'ells he après a veure o observar d'una manera diferent els diaris i també a comprendre d'una altra forma aquest ofici.

A més a més, també vull agrair a tots aquells que han estat més propers i que m'han fet costat durant aquesta recerca: familiars i amics.

I per últim, però no menys important, a la meua tutora del treball de recerca, la professora Olga Cubells, que m'ha ajudat a decidir el tema, m'ha atès sempre quan he tingut dubtes i m'ha animat en tot allò que ha estat necessari perquè pogués fer el treball de la millor forma possible.

2. EVOLUCIÓ PERIODÍSTICA DEL DIARI AVUI: DE L'AVUI CAP A EL PUNT AVUI

2.1. CONTEXTUALITZACIÓ PERIODÍSTICA DE L'AVUI¹

A finals dels anys seixanta del segle XX Jordi Maluquer i Bonet, un dels directors que tindrà el diari AVUI, tenia la idea o la intenció de formar una revista en català un cop iniciat el període de la postguerra. Uns anys que varen ser molt foscos i molt durs per a la majoria dels autors o escriptors reconeguts en aquella època, perquè van haver de marxar a l'exili per tal de no sentir-se perseguits per la dictadura franquista. Per aquest motiu van ser uns anys clandestins i negres pel que fa a literatura catalana, fins i tot tacats per culpa d'aquest règim franquista imposat a Espanya.

El diari AVUI va sorgir un cop iniciada l'etapa de la transició democràtica, l'any 1975. Aquesta època començà després de la mort del dictador Francisco Franco (el 20 de novembre de 1975). Es va transformar una monarquia absoluta en una de constitucional basada en diverses constitucions elaborades al llarg d'aquest període, tot i que al 23 de febrer del 1981 es va intentar donar un cop d'Estat, per tal de no prosseguir amb aquest sistema polític al país.

Retornant a la idea de Maluquer, ja es tenien tres noms pensats per a aquesta revista que es volia crear: *L'Instant*, *El Temps* i AVUI. Tot i que els catalans van pensar que l'AVUI podria generar debat amb el *Hoy* de Badajoz, es va voler tirar endavant amb aquesta denominació. Per tant, finalment es va acabar elaborant una revista, que passarà a ser un diari, amb la capçalera de l'AVUI.

2.2. CONTEXTUALITZACIÓ HISTÒRICA²

L'any 1714, en finalitzar la guerra de Successió, una lluita política, econòmica i de cultura va provocar una jugada decisiva per al món de la premsa en català. Tot i això, fins al 1761 no va aparèixer la primera publicació en llengua catalana, el *Caxón de Sastre*

¹ La informació d'aquest apartat s'ha extret de Maria Favà (2017: 14-62)

² La informació d'aquest apartat s'ha tret de Josep Maria Figueres (2019: 272, 282, 285, 286, 287, 288 i 293). Les citacions textuais que s'inclouen són de l'obra *Resistència. La premsa en català, censura i repressió*. Se n'indica les pàgines amb parèntesis.

Cathalan. I finalment, el primer diari en català va ser publicat l'any 1792, el *Diario de Barcelona*.

La falta de publicacions en català fa que hi hagi bastants malestars en aquell moment. Tal com diu Josep Maria Figueres (2019: 272):

[...] entre el que seria l'evolució de la premsa, diguem-ne informativa, i la literària; la primera no pot desenvolupar-se per la voluntat del poder, que controla els naixements i els continguts, i la segona tampoc per les derivacions de l'atonía del mercat, de la manca de lectors. Aquest serà el gran drama de la premsa espanyola del segle XVIII. La catalana el patirà encara més.

A partir del segle XIX, la premsa podrà ser més lliure, tot i estar vinculada a l'Església, que no voldrà en cap cas les idees de la Revolució (de la Guerra del Francès). Aquest segle fou majoritàriament premsa espanyola. Tot això canviarà amb *La Renaixença* (1871) i *Lo Gay Saber* (1868-1869 i 1878-1883).

Aquest període permetrà que els escriptors i periodistes puguin escriure en espanyol i en català alternant les dues llengües del territori i, a més, afavorint una dinàmica cultural i social. Els àmbits més possibles de mostrar usant la llengua catalana eren els de formació, de política, de cultura, de religió, d'humor i entreteniment. En canvi, els que tenien més dificultats eren el científic i l'oficial. A poc a poc, també van apareixent desenes de revistes.

Com a resum de la premsa catalana d'aquest segle XIX, el català entre els anys 1868 i 1900 passa de ser novetat a esdevenir normalitat d'acord amb la llibertat política i la voluntat de recuperar la seva identitat. Tot i això, a principi de segle tot era força negre, ja que no s'escrivia gens en català fins a arribar a La Renaixença. I per últim, una frase de Josep Maria Figueres que defineix molt bé el segle XIX, fent referència a la premsa catalana, és la següent "Un diari és motor per a la política i per la confluència de la reivindicació i la informació crítica" (p.282).

El salt al segle XX va ser costós. La nit del 25 de novembre de 1905 els oficials militars de Barcelona van cremar les redaccions del diari *La Veu de Catalunya* i del seu setmanari humorístic *¡Cu-Cut!* Tot això va generar un gran rebombori entre les redaccions d'altres diaris i van provocar la desaparició de molts d'ells.

En les primeres dues dècades d'aquest segle, el periodisme es troba en un creixement continu (Figueres 2019: 285-286):

El 1918, 12 diaris barcelonins tiren en conjunt 326.000 exemplars. A Barcelona, només un és en llengua catalana. Així, mentre *La Vanguardia* (1881) treu al carrer 100.000 exemplars, *Las Noticias* (1896-1939) amb 50.000 i *La Publicidad* amb 30.000 es

reparteixen la meitat de la tirada; [...] *La Veu de Catalunya* no arribarà mai als grans tiratges dels periòdics barcelonins en castellà, [...]

Durant els anys trenta hi va haver periodistes o articulistes de molta qualitat, com és el cas de Josep Pla, Carles Riba, Pere Calders, Josep Carner o Josep Vicenç Foix.

Tot aquest avanç va quedar frenat per culpa de la Dictadura de Primo de Rivera (1923-1930). I finalment, es va veure totalment limitada amb Francisco Franco (1936-1975). Tal com explica Josep Maria Figueres (2019: 287): “Al costat de la prohibició pel català hi haurà l'exclusivitat de l'espanyol. El resultat serà, per les plataformes televisives o bé pel telègraf en altres temps, el predomini d'una llengua damunt de l'altra i sempre serà l'espanyola la beneficiada.”

Durant el període de la Dictadura de Primo de Rivera no es va elaborar pràcticament cap periòdic en català. Tal com explica Josep Maria Figueres (2019: 288): “La Dictadura de Primo de Rivera significa un cop molt dur per a l'opinió, per a les llibertats; es prohibeixen pràcticament tots els periòdics setmanals de to polític arreu del país: [...]”

En aquest transcurs de la dictadura, sobretot es podia escriure articles basats en la cultura, la religió o la ciència. En canvi, els d'informació política, d'humor polític, etc., els que tenen més gruix de la premsa, van ser interdits. Tot i això, els anys trenta generen un punt àlgid per a la premsa catalana, perquè hi ha un creixement a l'alça de capçaleres repartides per tot el territori català. Algunes capçaleres, com per exemple *Última Hora*, *La Humanitat*, *L'Opinió* o *El Matí*.

La Guerra Civil Espanyola va provocar el trencament definitiu i total de la premsa en català. Molts periodistes i escriptors van haver d'exiliar-se, principalment a Mèxic. Tal com diu Josep Maria Figueres (2019: 293): “Mèxic fou als anys quaranta la capital de la cultura catalana [...], per als milers de catalans que s'hi exiliaren.”

En aquella època, tenien una ordre molt clara i precisa les empreses periodístiques: “L'ordre fou molt eficaç. Prohibició absoluta i els títols que vulguin sortir a la llum que demanin una autorització que mai no arribarà...” (p.293)

Per fer ressò del català durant la Guerra Civil, entitats i grups col·lectius, com per exemple van ser l'Església, Òmnium Cultural, revistes (*Canigó* o *Presència*) o algun vers de la poesia de Jacint Verdaguer. Tot això, va ajudar a fer que la llengua catalana no desaparegués de forma completa i es pogués seguir usant-la.

I per acabar, a mesura que van passant els anys, també van augmentant les capçaleres informatives. I a poc a poc, es van anar catalanitzant totes les revistes i diaris, que antigament eren en castellà.

2.3. ORÍGENS DEL DIARI AVUI³

El diari *AVUI* va sorgir el mes d'abril de l'any 1976, concretament el dia de la diada de Sant Jordi, és a dir, el dia 23. Tot i això, va haver de sofrir un reemplaçament aquesta empresa al 31 de juliol del 2011, ja que es va unificar amb una altra capçalera anomenada *El Punt*. D'aquí que el nom de l'actual diari *AVUI* sigui conegut com el diari *EL PUNT AVUI*.

Tal com explica Maria Favà (2017: 62):

El 22 d'abril del 1976 no va passar res al món. No va començar ni va acabar cap guerra, no es va estallejar cap avió ni va descarrilar cap tren al tercer món, que és el recurs de tots els diaris quan no saben què posar a portada. I el primer *AVUI* va obrir amb la vaga del metall del Baix Llobregat i amb l'acudit de Cesc reclamant l'Estatut.

Aquest diari va ser el primer que va escriure novament en català després de la dictadura franquista. Tot i això, no va tenir un camí ple de flors sinó que va haver de passar per moments incerts i difícils que a poc a poc es van poder anar arreglant. Per tant, aquests moments durs eren reconeguts com a diverses crisis i fins i tot es van elaborar algunes campanyes com és el cas de la que rebia el nom de "Salvem l'AVUI". Alguns dels participants o fundadors de l'any 1976 varen ser aquests entre molts d'altres: Jaume Vilalta i González, Josep Maria Puig i Salellas, Josep Espar i Ticó i Enric Cirici.

Les principals seus d'aquest diari se situen, en primer lloc, a Barcelona, on van tenir fins a dues seus diferents al llarg de la seva història. La primera fou al carrer Diputació i la segona al carrer Enric Granados. I, en segon lloc, a Girona on existeix una edició local reconeguda com *EL PUNT AVUI- Girona*.

³ <http://www.laxarxa.cat/media/noticia/el-diari-avui-i-el-punt-es-convertiran-en-el-punt-avui> [Consulta: 14 d'abril 2021].

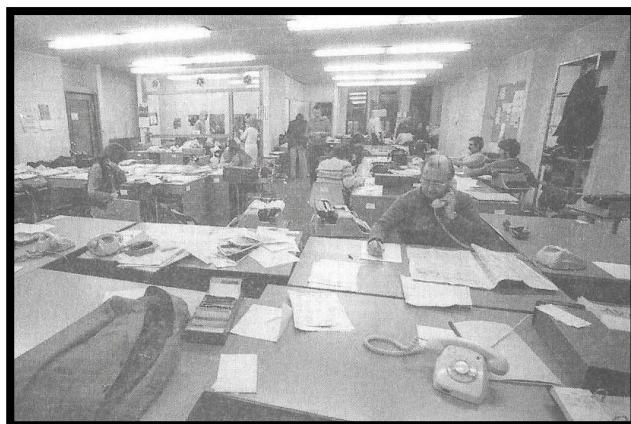

Fig.1. Primera redacció que tingué el diari AVUI al carrer Diputació.⁴

2.4. PREMIS I RECONeixEMENTS

Aquest diari va rebre un total de tres guardons força reconeguts tan llavors com ara, que són els següents: en primer lloc, l'any 1979 va rebre el premi de periodisme de la Ciutat de Barcelona. En segon lloc, l'any 2002 va ser guardonat amb el premi Nacional a la projecció Social de la Llengua Catalana. Aquest premi consisteix a donar un reconeixement per la bona tasca que fan diverses institucions o entitats, és atorgat anualment per la Generalitat de Catalunya. I finalment, l'any 2008 va obtenir el premi Bones pràctiques en Comunicació No Sexista que cada any entrega l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya.

2.5. ELS DIRECTORS DE L'AVUI⁵

Hi va haver tot un conjunt de directors al llarg de la història del diari AVUI. Seguint l'ordre cronològic pel que fa als anys al capdavant de la capçalera, són els següents:

Josep Faulí i Olivella (1976-77) fou el primer director de la història del diari AVUI. Va fitxar Josep Maria Cadena com a subdirector. Feien un bon tàndem i s'entenien a la perfecció. Poques setmanes abans que es publicuessin els primers exemplars van tenir molta feina: havien de buscar redactors, triar la capçalera pel diari o escollir quin grafisme o logo s'imposaria. Com assenyala Maria Favà (2017:59): "va guanyar el grafisme d'Àngel Vallbona que donava protagonisme a la A d'Avui per damunt d'un altre que ressaltava la C de Catalunya. El logo de Vallbona es va imposar per pocs vots."

Al principi, el diari va patir molts problemes: no s'elaboraven tots els exemplars necessaris, l'ús dels neologismes era escàs i erroni, tenia petits deutes econòmics que

⁴ FONT: Maria Favà (2017: 369)

⁵ La informació d'aquest apartat s'ha extret de Maria Favà (2017: 59, 69, 111, 179, 183, 217 i 231). Les citacions textuais que s'inclouen són de l'obra *Diari AVUI 1976-2009. Entre el somni i l'agonia*. Se n'indica les pàgines amb parèntesis.

anaven a l'alça, pocs lectors... Per aquest motiu, va sorgir l'afirmació següent: "D'aquí neix, potser, la llegenda que el diari que es deia *AVUI* sempre publicava les notícies d'ahir." (p.69)

Un dels suplementos més prestigiosos de l'Estat espanyol va ser el de cultura del diari *AVUI*. Es va transformar en un diari clàssic.

Un altre suplement força interessant que va desenvolupar fou "Morts a l'exili". Aquest servia per retre un honor a totes aquelles persones cèlebres que havien perdut la vida a l'exili. A més a més, n'hi va haver un altre que es deia "Diàleg", on els diferents lectors podien escriure el que fos relacionat amb l'àmbit polític o sobre qualsevol inquietud aliena al diari.

Fig.2. El director Josep Faulí i subdirector Josep Maria Cadena amb el primer diari *AVUI*.⁶

L'entrada de Jordi Maluquer (1977-82) com a director del diari provingué de la poca entesa entre l'empresa i Josep Faulí. El relleu de Faulí per Maluquer es va anunciar a portada el dia 14 de maig del 1977. D'entrada el que fou el nou director no voldrà acceptar el càrrec que se li proposa, però finalment davant la insistència dels empresaris ho va haver de fer. Aquest no tindrà bona relació amb Josep Maria Cadena i acabarà amb la seva marxa l'any 1979. En el seu lloc Maluquer tindrà Jaume Guillaumet.

Amb el pas dels anys, anaven augmentant les seccions en el diari *AVUI*. Una de les que més èxit va tenir va ser l'anomenada Països Catalans, segons Favà. Els canvis que provoca el nou director quan exerceix aquest càrrec són els següents. Tal com els descriu Favà (2017: 111): "[...] divideix la secció de Països Catalans en tres subseccions: política, cultura i societat, recorda Toio Ribas, que es va fer càrrec de la secció política. Agustí Pons es va quedar a càrrec de cultura i Emili Álvarez Moliné, de societat."

⁶ FONT: Maria Favà (2017: 366)

Pocs mesos després del 23-F, l'intent de cop d'Estat al Congrés dels Diputats de Madrid, plega el director 'dolç' segons molts redactors del diari. Va elaborar un pròleg de comiat que varen posar a la secció de "Diàleg".

El substitut de Jordi Maluquer al capdavant de la capçalera de l'*AVUI* fou Serrats i Ollé (1982-86). Aquest canvi torna a generar mala maror entre els treballadors, perquè van haver d'acostumar-se a treballar d'una manera diferent.

A poc a poc es va fent un diari amb més personalitat. Més modern i menys clàssic. Més ordenat i amb menys pàgines. Va potenciar altres seccions com ara: Economia, Esports i Religió, a les quals donarà molta importància; Món, Espanya, Fets i Gent, que requeria notícies socials- locals; i Països Catalans, amb les notícies exclusives de política. Aquestes varen ser les noves propostes que va implantar durant el transcurs al capdavant del diari.

Josep Faulí i Olivella (1986) va ser nomenat director de l'*AVUI* per segona vegada, l'any 1986. La raó per la qual es va tornar a apostar per ell fou per culpa de la manca de prestigi que cada cop anava augmentant, és a dir dirigir l'empresa cap al bon camí una altra vegada. Era una persona que valorava molt la concreció.

A més a més, va arribar amb molta il·lusió per canviar moltes coses que li van quedar pendents en el seu primer mandat. Alguns canvis van ser modificar la portada i les seccions de cultura i societat.

Ell reconeixia que no tenien, possiblement, eines o instruments bàsics i necessaris per ser els millors, però anaven tirant endavant fent les coses amb seny i cap: "Ni la nostra redacció era la millor del món ni la nostra impremta era la millor del món, ni la direcció era la millor del món." (p.179) Finalment, va ser destituït l'any 1987.

El nou director a partir de l'any 1987 va ser Santiago Ramentol (1987-89). Aquesta modificació entre els treballadors va ser definida d'aquesta manera: "Després de la calma, va tornar la tempesta. Després de l'any d'interregne de Faulí va venir el període Ramentol, que també va ser curt, però molt més tempestuós." (p.183)

I per últim, una de les modificacions en els suplementes que va confeccionar Ramentol va ser l'anomenat "Ahir", dirigit primerament per Ramon Barnils i posteriorment per Fer. Ramentol tenia molta confiança i simpatia amb Max Cahner i es van repartir la feina: "Una divisió de treball perfecta; jo m'encarregava de les qüestions del diari i ell, de les econòmiques." (p.217)

El proper director del diari fou l'Albert Viladot (1989-93) amb tan sols uns trenta-cinc anys. Tenia moltes ganes de canviar les formes del treball d'aquest diari, però per culpa d'una malaltia greu, que li va provocar la mort, va haver de deixar aquest càrrec de tanta pressió. Anteriorment, havia estat en l'etapa de Ramentol com a dirigent en una pàgina d'anàlisi política, però mai no havia sigut director.

Vicenç Villatoro aniria fent la tasca de director segons l'estat de forma en què es trobés Viladot. Tal com assenyala Favà (2017: 231):

Però Villatoro és també una bona persona i no li va fer el llit a Viladot. Es va limitar a substituir-lo quan el director tenia una crisi aguda o quan estava ingressat. [...] i Cahner finalment va ser destituït com a president i editor de l'AVUI el desembre de 1991. Viladot va poder viure sense l'ombra de Cahner els seus últims mesos com a director, que també van ser els últims mesos de la seva vida.

En primer lloc, va elaborar suplementos nous dedicats a la moda i a la decoració. Estaran presents més anuncis, sobretot de cotxes, d'editorials, bancs, Iberia, Telefònica... En segon lloc, el suplement dominical va absorbir els suplementos de cultura, d'art, el de moda i el de tendències. I per últim, es van recuperar el color a les pàgines centrals del diari, tot i que la rotativa només permetia posar color en quatre pàgines.

Va prendre el relleu de Viladot Vicenç Villatoro (1993-96), el qual pretenia canviar el diari de dalt a baix. Gràcies a l'ajuda de Martí Anglada tirarà endavant aquesta idea. El subdirector va ser Lluís Martínez.

La seva intenció implicava canviar el logo i la lletra. S'abandona la lletra de les antigues màquines d'escriure amb què estava dibuixat el logo del diari i es passa a una lletra molt més gruixuda de color blanc sobre un fons de color bordeus. Aquest color feia referència a la funcionalitat i a l'elegància.

Amb gairebé totes les modificacions, el primer exemplar del 'nou' diari estava compost d'unes noranta-sis pàgines i molts anuncis institucionals. Al mig hi havia un encartament de pàgines en color groc destinades als suplementos de cultura i espectacles.

Durant el mandat de Vicenç Villatoro es va voler separar en dues parts els suplementos. Per una banda, hi havia el bloc de la informació més seriosa: internacional, de política catalana i d'espanyola, d'economia i de societat. I, per altra banda, el bloc considerat més lleuger: cultura, espectacles, esports, serveis i comunicació. I finalment, cal destacar que l'any 1994 el diari AVUI va ser el primer a difondre la informació en format o edició digital.

Vicent Sanchis (1996-2007) va agafar el relleu de Vicenç Villatoro al capdavant de l'AVUI. El que va intentar implantar Sanchis al seu 'nou' diari fou una reducció amb un format

més breu. Es van destinar més pàgines de televisió i opinió i a més a més es va potenciar la secció d'economia. Estava gairebé a la ruïna. I finalment, és crear un suplement en aranès.

Xavier Bosch (2007-2008), Toni Cruanyes (2008) i Carles Flo (2009) van ser tres directors que van tenir molt poc temps de mandat personal.

El Grup Hermes, el 2009, acabarà amb el projecte de l'AVUI, per tal d'unir-se amb una altra capçalera anomenada El Punt. D'aquesta manera es fusionaran formant l'actual *EL PUNT AVUI*.

2.6. UNIFICACIÓ DE LES DUES CAPÇALARES

Com ja he dit anteriorment, les dues capçaleres van unir els seus camins el 31 de juliol de l'any 2011. Tot i això, un parell d'anys abans van començar a estar en contacte les dues edicions.

Cada vegada més la gent pensava en aquesta unificació, perquè el grup Hermes era propietat del diari *El Punt* (des de feia força anys) i posteriorment, el 2009, també ho va ser del diari *AVUI*. Llavors els lectors ja es van pensar que podria existir una unió entre aquests dos diaris. Des del moment en què es van ajuntar van compartir un mateix portal web.

D'aquesta manera les dues capçaleres van combinar una visió local i nacional. Pel que fa a les edicions comarcals del diari *El Punt* totes es van englobar en el rotatiu, per tal de conservar aquesta edició més especial a Girona.

Fig. 3. Portada dels dos diaris del grup Hermes que es varen acabar unificant.⁷

⁷ FONT: <https://www.racocatala.cat/noticia/26730/lavui-punt-unifiquen-capcaleres-esdevenir-punt-avui?pag=1>
[Consulta: 25 de juny 2021]

2.7. ORÍGENS DEL DIARI *EL PUNT AVUI*⁸

EL PUNT AVUI és un diari de Catalunya que continua vigent en l'actualitat. Des del 31 de juliol del 2011 està en funcionament. Xevi Xirgo i Teixidor va ser el primer director del diari, l'any 2011. Actualment, continua al capdavant d'aquest càrrec.

Com també va ocórrer en l'antic diari *AVUI*, *EL PUNT AVUI* té una edició nacional i una altra de local a Girona. Per tant, les dues seus principals d'aquest diari són a Barcelona i Girona. Altres indrets que comparteixen força el rang d'aquest diari són: Vic, Reus, Lleida i Tarragona.

Aquest diari és publicat únicament en català (a Catalunya), per tant és un diari nacional. Es defineix de la següent manera: "Diari independent, català, comarcal i democràtic". Actualment, és el tercer diari més llegit de tot el territori català, després de La Vanguardia i El Periódico, segons el rànquing de diaris als Països Catalans de l'any 2017-2018.⁹

EL PUNT AVUI pertany al grup Hermes Comunicacions, que fou el primer gran grup de comunicació que va escriure en la nostra llengua. I va arribar a aconseguir una mitjana de difusió de 23.659 exemplars venuts entre el 2014 i el 2015.

Fig. 4. Capçalera del diari *EL PUNT AVUI*.¹⁰

⁸ Aquesta informació s'ha extret de la següent pàgina web: <https://repositorio.comillas.edu/xmlui/bitstream/handle/11531/15203/TFG000977.pdf?sequence=1> [Consulta: 1 de maig 2021]

⁹ Aquesta informació s'ha extret de la pàgina web següent: <https://sites.google.com/site/treballderecerca4rt/6-3-el-punt-avui> [Consulta: 2 de juliol 2021]

¹⁰ FONT:

https://www.google.com/search?q=el+punt+avui&safe=strict&rlz=1C1GCEA_enES879ES879&sxsrf=ALeKk01rgEILiVqzE_6P3R8V9kYHxclDpw:1623923174140&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ved=2ahUKEwj8gb-fsZ7xAhWQjKQKHckYAwgQ_AUoAXoECAEQAw&biw=1366&bih=657#imgrc=JtUmLYntzzhHLM [Consulta: 16 de juny 2021]

Fig. 5. Rànquing de diaris als Països Catalans (difusió mitjana 2017-2018)¹¹

¹¹ FONT: <https://www.elpuntavui.cat/comunicacio/article/20-comunicacio/1558497-40-anys-lideratge-i-compromis.html> [Consulta: 2 de juliol 2021]

3. EVOLUCIÓ PERIODÍSTICA DEL DIARI *AVUI*

En aquest apartat s'exposa tota la part pràctica del meu projecte de recerca. Per una banda, es comparen i analitzen diaris de l'*AVUI* de diferents dècades de forma profunda, tenint en compte aspectes diversos, com ara l'editorial o ideologia, les seccions, la publicitat, les contraportades i entre d'altres.

Per altra banda, també s'hi inclouen tres entrevistes a periodistes que han treballat o treballen, avui dia, en aquesta capçalera. Els tres periodistes que van acceptar ser entrevistats van ser: Jordi Panyella, antic treballador de la capçalera *AVUI* i actualment és periodista en el diari *EL PUNT AVUI*; Maria Favà, va treballar al periòdic *AVUI*; i Toni Brossa, periodista i cap de la secció "Opinió" del diari *EL PUNT AVUI*, actualment.

3.1. ÀNALISI O COMPARACIÓ DELS DIARIS¹²

En la part pràctica, també vaig voler analitzar i/o comparar diaris de l'*AVUI*. En vaig seleccionar uns quants de forma aleatòria de cada dècada. Varen ser els següents: de la dècada dels anys setanta vaig escollir tres diaris que pertanyen els dies 23 d'abril del 1976, 23 de desembre del 1978 i 21 de novembre del 1979. Seguidament, de la dècada dels vuitanta vaig triar els dies 4 de desembre del 1980, 9 d'abril del 1981 i 23 de setembre del 1987. Més endavant, en la dècada dels noranta vaig optar pels periòdics del dies 31 de gener del 1991, 2 de setembre del 1992 i 3 de maig del 1997. Entrant al nou segle vaig escollir els dies 23 d'abril del 2003, 10 d'octubre del 2006 i 11 de desembre del 2006. I finalment, dels últims dos anys com a capçalera única vaig seleccionar els periòdics dels dies 5 d'abril del 2010, 28 juliol del 2010 i el 30 de juliol del 2011. Posteriorment el Grup Hermes, a finals del 2009, va presentar la fusió de les capçaleres *AVUI* i *EL PUNT*. Per últim, de forma definitiva, aquesta unió es va dur a terme l'any 2011.

3.1.1. Capçalera

Al llarg dels anys, el diari *AVUI* ha anat evolucionant i modernitzant-se, tal com fa la societat. Les primeres capçaleres d'aquest diari eren molt simples i tradicionals, perquè

¹² La informació d'aquest apartat s'ha pogut analitzar gràcies a la següent pàgina web: <https://www.girona.cat/sgdap/cat/premsa.php> [Consulta: 29 de juliol 2021]

no introduïen cap notícia ni publicitat. Tan sols estaven formades per les lletres que conformen 'AVUI', la informació de la direcció del diari, la ubicació d'aquesta i el cost.

A poc a poc, va anar evolucionant i canviant l'estructura de la capçalera. Per una banda, a la zona superior hi havia un titular d'una notícia important que havia passat en les darreres vint-i-quatre hores. Per altra banda, a la zona inferior hi havia la data completa de la publicació d'aquell diari, el cost i el nombre de volum (començat a contar des del primer diari de l'AVUI, del 23 d'abril del 1976). Entre aquestes dues zones hi havia la grafia 'AVUI', l'única part que es manté de les capçaleres d'altres temps. I per últim, hi havia publicitat, sempre inèdita fins llavors.

I per acabar l'anàlisi de les capçaleres, hi ha les dels últims anys del diari AVUI, que són les més modernes i elaborades. Estaven conformades per les lletres 'AVUI', tot i afegir el símbol de suma: '+'. A més a més, a la part superior hi havia un titular d'informació i a la part inferior dos més. Finalment, també hi apareixien fotografies de polítics o altres persones emblemàtiques, com ara la d'en Jordi Pujol.

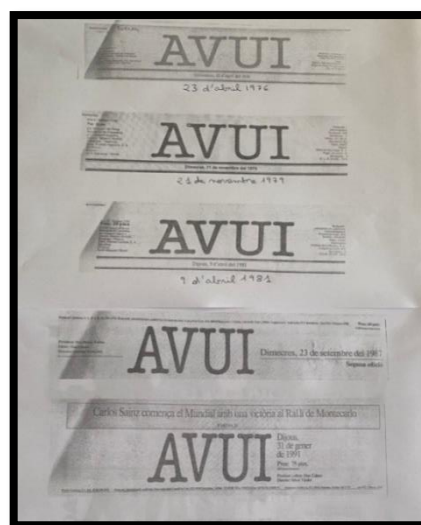

Fig. 6. Capçalera dècades dels anys 70 i 80.¹³

Fig. 7. Capçaleres de la dècada dels anys 90.¹⁴

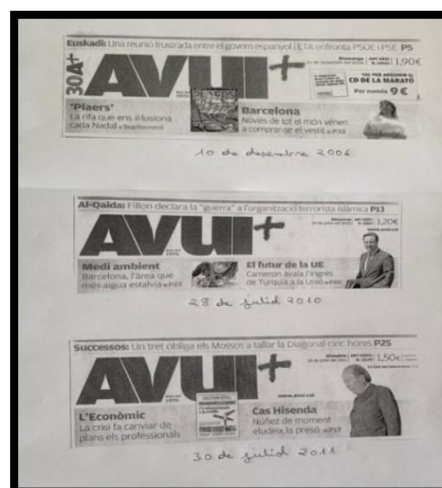

Fig. 8. Les últimes capçaleres del diari AVUI en la dècada dels dos mil.¹⁵

¹³ FONT: Fotografia realitzada per l'autor del treball.

¹⁴ FONT: Fotografia realitzada per l'autor del treball.

¹⁵ FONT: Fotografia realitzada per l'autor del treball.

Fig. 9. La capçalera, actualment, de *EL PUNT AVUI*.¹⁶

3.1.2. Seccions/suplements

Als primers anys de la publicació del diari AVUI, és a dir a finals dels anys setanta, hi havia les següents seccions: “Diàleg”, on s’exposen de dos a cinc articles de periodistes coneguts arreu; “Última hora”, tal com diu el nom de la secció s’hi expliquen notícies de les darreres hores; “Països Catalans”, en què s’hi presenta diversa informació sobre política i societat de les Illes Balears, País Valencià i Catalunya; “Espanya”, on es dona a conèixer notícies socials i polítiques d’arreu del territori espanyol; “Món”, on s’exposen articles basats en la política internacional; “Religió”, formada per notícies sobre la fe religiosa; “Economia”, on s’expliquen aspectes econòmics amb diversos articles i gràfics; “Esports”, es presenten notícies basades en molts esports diferents, sobretot del futbol, el bàsquet o les motos; “Espectacles”, secció equiparable a la de ‘cultura’, ja que s’exposen els espectacles que es fan o es faran al nostre país; i per últim, “Última pàgina”, on s’explica nova informació a la darrera pàgina del mateix diari.

Posteriorment, en la dècada dels anys vuitanta, van començar a evolucionar les seccions. Se’n van formar de noves i algunes de les antigues van quedar per als annals de la història. Varen acabar sent aquestes: “Serveis”, on es predeia el temps meteorològic i s’indicaven els programes de l’agenda televisiva; “Diàleg”; “Països Catalans”, aquesta secció es va voler diferenciar en diferents subseccions: “Països Catalans- Barcelona”, “Països Catalans- Catalunya” i “Països Catalans”. A més a més, d’“Espanya” i el “Món”, s’hi va afegir “Europa”, notícies europees tant polítiques com socials. Es van mantenir “Economia”, “Religió” i els “Esports”, que es va dividir en tres: “Esports- futbol català”, “Esports i Excursionisme”. Es van crear, “Cooperativisme”, informació sobre la gestió de cooperatives; “Folklore Viu”, es presenten diversos balls tradicionals; “Ciència”, notícies relacionades amb el món científic; i “A fons”, presenta informació de l’estranger. Repeteixen “Cultura”, “Última hora” i “Última pàgina”. Cal destacar que existia un

¹⁶ FONT: <https://www.premsaomarcatal.cat/noticia/3169/el-punt-avui-arriba-al-quart-anys-amb-beneficis-consecutius> [Consulta: 28 d’octubre 2021].

suplement destinat o dedicat al Papa de Roma , d'Esports (es feia cada dia de forma fixa) i d'Arts i Lletres (serà el futur suplement de "Cultura").

A poc a poc, en la dècada dels anys noranta, es va anar introduint el color al diari. Les seccions d'aquesta dècada van ser les següents: "Món", "Països Catalans", "Espanya", "Diàleg", "Economia", "Esports", "Cultura i Espectacles". Es van afegir "Societat", notícies sobre l'àmbit social del nostre país (fent referència a Catalunya); "Ràdio i televisió", recollia tota la graella de programes; "Opinió" eren un conjunt d'articles que periodistes escrivien i en publicaven entre dos i cinc cada dia; i "Oci", s'hi exposaven 'jocs' per ser més amena la lectura del diari. Cal destacar que les subseccions de "Països Catalans" i dels "Esports" que havien sorgit en la dècada anterior no es van mantenir en aquesta dècada. Tampoc es va mantenir la secció de "Religió". Pel que fa als suplementes, l'any 1990 es va començar a editar un suplement dedicat a la Moda i a la Decoració. Aquest suplement durant l'any 1992, juntament amb el de Cultura, el d'Art i el de Tendències varen ser substituïts pel suplement dominical. Els suplementes estaven fets amb Macintosh, pel culpa de què era més versàtil per al disseny.

Tot i haver entrat a un nou segle, el segle XXI, el diari no va patir gaires canvis pel que fa a les seccions. Van ser: "Opinió", "Món", "Diàleg", "Societat", "Economia", "Esports", "Cultura i Espectacles", "Ràdio i televisió", "Oci i Serveis". Va haver-hi canvis en les notícies polítiques, perquè no es separaven si eren de "Països Catalans" (aquesta secció quedà eliminada) o d'un altre territori. A més a més, es va incorporar la secció de "Cartellera", on es presentaven totes les pel·lícules, sèries i obres teatrals del moment. Cap a finals d'aquesta dècada, es van formar les seccions de "Barcelona", en la qual s'informava sobre notícies de la ciutat comtal de Catalunya; i de "Publireportatge", per tal de donar visibilitat als anuncis o la publicitat. Cal destacar que, els suplementes més rellevants o de més tiratge o importància d'aquest moment eren els següents: "Avant", "Cultura" (el més prestigiós des dels inicis d'aquesta capçalera), "Sortim" (únicament els divendres), "El cèntim" (únicament els dissabtes) i "Plaers" (posava accent en el luxe, la gastronomia i els grans viatges).

I finalment, en els últims dos anys de l'AVUI, hi havia les següents seccions: "Opinió", "Política", "Economia", "Diàleg", "Societat", "Esports", "Cultura i Espectacles", "Serveis i Oci" i "Agenda". Es van anar afegint seccions, com ara "Necrologia", per assabentar-se dels difunts; "Dia d'Avui", es presentava el temps meteorològic del dia i l'horòscop; i "Ciutats", informació sobre qualsevol ciutat catalana. I per acabar, va haver-hi una unió entre la secció de "Món" i d'"Europa".

Dècada dels anys 70	Dècada dels anys 80	Dècada dels anys 90	Dècada dels 2000	Anys 2010-2011
“Diàleg”	“Diàleg”	“Diàleg”	“Diàleg”	“Diàleg”
“Última hora”	“Última hora”	“Última hora”		
“Països catalans”	“Països catalans”	“Política catalana”	“Política”	“Política”
	“Països catalans-Barcelona”			
	“Països catalans-Catalunya”			
“Espanya”	“Espanya”	“Espanya”		
“Món”	“Món”	“Món”	“Món”	“Europa- Món”
	“Europa”			
“Economia”	“Economia”	“Economia”	“Economia”	“Economia”
“Esports”	“Esports”	“Esports”	“Esports”	
	“Esports- futbol català”			
	“Excursionisme”			
“Religió”	“Religió”	“Religió”		
“Espectacles”	“Espectacles”	“Cultura i espectacles”	“Cultura i espectacles”	“Cultura i espectacles”
	“Cultura”			
“Última pàgina”	“Última pàgina”	“Última pàgina”		
	“Ciència”			
	“Cooperativisme”			
	“Folklore viu”			
	“A fons”			
		“Ràdio i televisió”	“Comunicació”	“Comunicació”
			“Publireportatge”	
		“Oci”	“Oci”	
	“Societat”	“Societat”	“Societat”	“Societat”
			“Barcelona”	“Ciutats”

Fig. 10. Taula on es mostra, de forma més visible, les diferents seccions del diari AVUI al llarg de la història.¹⁷

Als anys vuitanta augmenten les seccions del diari considerablement. Es dona molta importància a la idea de Països Catalans, i això s’hi reflecteix. A banda de Països catalans, que es percep amb una ciutat desglossada, es considera en paral·lel l’Estat Espanyol, i per això la secció “Espanya”, i es comença a projectar la idea d’una marc comú. D’aquí la nova secció, “Europa”.

Amb l’inici del nou segle, agafa volada la necessitat d’un Estat aconfessional; és per això, segurament, que se suprimeix la secció “Religió”, d’aparició obligada als anys setanta, quan el país tot just sortia del Franquisme.

¹⁷ FONT: Elaboració pròpia.

És exclusiva dels anys vuitanta, dècada en la qual es perceben canvis polítics i socials molt importants i s'està en uns anys d'optimisme i progrés, la secció "Ciència", que als anys noranta serà eliminada.

També són importants en aquesta dècada les seccions "Cooperativisme" i "Folklore viu", perquè projecten una idea de la Catalunya del moment: una Catalunya immersa en la recuperació del seu caràcter, de les seves tradicions, de la cultura i de la llengua. I per això la necessitat de presentar elements folklòrics que en condicionen el caràcter. També el cooperativisme és un tret definidor, des dels inicis, de la nació catalana. Catalunya, des de sempre, ha viscut lligada al cooperativisme. Igualment, l'excursionisme és un element intrínsec al caràcter català; no sobta gens, doncs, que també sigui d'aquesta dècada la secció "Excursionisme".

Als anys noranta, en canvi, apareixen tres seccions que il·lustren el moment que es viu: "Política catalana", "Cultura i espectacles" i "Ràdio i televisió". Els anys noranta són la dècada d'assentament de la democràcia, Catalunya té a ple rendiment el seu Parlament i la política que s'hi fa és una política activa. Igualment, la societat -i especialment els lectors del diari, pel perfil que tenen- s'interessa per la política del país i vol estar-ne al dia. També és de principis d'aquesta dècada, l'eclosió dels mitjans de comunicació en català. *TV3* va començar, en proves, el 23 d'abril de 1983 i el *Canal 33* el 1989. Als anys noranta ja estan en marxa, doncs, els canals catalans i també *Catalunya Ràdio*. I també és en aquests anys quan comencen a agafar volada espectacles de companyies autòctones i grans musicals, que van superar totes les expectatives, com ara "Mar i cel", de Dagoll-Dagom.

Als anys dos mil, s'afegeix la secció "Publireportatge", segurament pel culpa de l'auge de la publicitat i a la necessitat d'obtenir ingressos. I per últim, als anys 2010-2011 s'hi reflecteix una reducció dràstica del nombre de seccions del diari. Es suprimeixen seccions, com ara "Països Catalans", "Espanya" o "Europa". En canvi, apareix "Comunicació", ja que els mitjans de comunicació començaren a ser el quart poder.

3.1.3. Portada i contraportada

Els primers anys del diari *AVUI*, és a dir durant els anys setanta i vuitanta, les portades estaven poc clares i netes. Generalment, s'hi posava un dibuix amb un sentit irònic o, fins i tot, de burla. A poc a poc, es van anar polint certs aspectes, com per exemple diferenciar el titular i l'article d'opinió. El titular estava en negreta i l'article no ho estava.

Fig. 11. Les primeres portades del diari AVUI, poc netes i clares.¹⁸

Arribant als anys noranta, es canvia totalment el format de la portada principal. El diari agafa un altre de diferent: es presenta una notícia destacada que ocupa la major part de la pàgina i l'altra part s'escriuen titulars amb oracions breus i precises i es donen a conèixer les pàgines interiors, en les quals aquella notícia està explicada de manera més extensa. A més a més, cada vegada hi ha més imatges o fotografies per tal de llegir el diari d'una forma més amena.

Fig. 12. Portades dels anys 90 del diari AVUI, agafant forma moderna.¹⁹

Finalment, entre els anys 2000 i 2011 la portada del diari no varia gaire o gens. Sobretot des del 2006 que tindrà la mateixa tipografia a la capçalera. Pel que fa a la portada, va

¹⁸FONT: Fotografia realitzada per l'autor del treball.

¹⁹ FONT: Fotografia realitzada per l'autor del treball.

apareixent molta publicitat a principis de segle. Tot i això, el diari és més net i més clar al contrari dels primers anys de la capçalera.

Fig. 13. Les darreres portades del diari AVUI, més amenes de llegir.²⁰

Pel que fa a la contraportada del diari, hi trobàvem la secció “Última pàgina”. Fins i tot, de vegades, es podien observar planes completes de publicitat.

En les contraportades, hi trobem encreuats, informació sobre el temps meteorològic i s'exposaven dos o tres articles breus i ràpids de llegir per al lector.

Cal destacar que en aquestes contraportades que acabaven en publicitat, si es mirava la penúltima pàgina del diari, es podia observar la secció l'“Última pàgina”, de totes maneres. Per tant, tant si existeix publicitat com si no sempre es podien veure les contraportades a partir de la darrera secció del diari. Això va passar en cada dècada en les quals he analitzat. Tan sols hi ha una excepció, en la dècada dels anys noranta, la contraportada estava formada per un conjunt de pàgines anomenades “El setmanari”, en les quals s'exposaven articles de periodistes o treballadors de la capçalera.

²⁰ FONT: Fotografia realitzada per l'autor del treball.

Fig. 14. Mostra d'una contraportada, de la secció "Última pàgina".²¹

3.1.4. Llenguatge

El llenguatge és la facultat humana de poder comunicar els mateixos pensaments a un receptor o interlocutor mitjançant un sistema o codi determinat de signes interpretable per a ell.²² Un diari ha de tenir un llenguatge clar, concís i ordenat; per tal que el lector li sigui més amena la lectura. A més a més, també és un dels factors, dels que he analitzat, que més ha evolucionat al llarg de tots aquests anys per diversos motius, com per exemple la repressió franquista o el masclisme.

Fig. 15. Un article dels anys dos mil del diari AVUI.²³

²¹ FONT: Fotografia realitzada per l'autor del treball.

²² Informació s'ha tret de la següent pàgina web: <https://www.enciclopedia.cat/ec-gec-0120001.xml> [Consulta: 28 de juliol 2021]

²³ FONT: Fotografia realitzada per l'autor del treball.

En la dècada dels anys setanta, es poden observar arcaïsmes, accents diacrítics desactualitzats o algunes paraules que, avui dia, ja no s'usen. Quan s'utilitzen reben una connotació més formal i no tan col·loquial. Aquests deu anys són els que es poden veure més vocables, gairebé, inexistents en els nostres dies. Alguns d'aquests són:

Paraules antigues	Paraules d'avui dia
Via Layetana	Via Laietana
Addient	Adient
Sóc	Soc
Dóna	Dona
Considere	Considera
Batlles	Alcaldes
Llur	Aquest
Aqueixa	Aquesta
Quince	Quinze
Ací	Aquí
Heus ací	Vet ací
Evergadura	Envergadura

Fig. 16. Taula on es mostra l'evolució lingüística d'algunes paraules al català.²⁴

En la següent dècada, en la dels vuitanta, també es poden veure paraules que no les utilitza gaire gent, actualment. Com els següents termes:

Paraules antigues	Paraules d'avui dia
Àdhuc	Fins i tot
Pareix	Sembla
Hom	Home
Encontre	Reunió entre un col·lectiu de gent
Tanmateix	No obstant/ en canvi
Enrera	Enrere
Arran de	A causa de
Fragata	Vaixell
Plaguicida	Pesticida

Fig. 17. Taula on es mostra l'evolució lingüística d'algunes paraules al català.²⁵

²⁴ FONT: Elaboració pròpia.

²⁵ FONT: Elaboració pròpia.

En les dècades dels anys noranta i del dos mil, juntament, amb els últims dos anys de l'AVUI com a capçalera individual (2010-2011), no hi ha gaires vocables que en els nostres dies no usem o no podem usar. Alguns termes que no diríem, possiblement, serien: “diner”, “escaramussa”, “dintre”, “sot”, “estirp” o “emanar”. D'aquestes, però, en trobem molt poques.

Al llarg de totes les dècades analitzades d'aquest periòdic, s'observen alguns estrangerismes (sobretot provinents d'Anglaterra) amb paraules com ara *swing*, *strip-tease*, *mítting*, *overcraft*, *impeachment*, *film* o *boom*. Tot i això, actualment, n'hi abunden molts més. A més també hi ha llatinismes o expressions llatines, com per exemple:

Llatinisme o expressions llatines	Significat o connotació en català
<i>Capitis diminutio</i>	Disminució de la capacitat
<i>Ancien régime</i>	Antic Règim
<i>In situ</i>	Lloc original de partida
<i>Ultimàtum</i>	Proposta o decisió definitiva
<i>Sine die</i>	Sense data
<i>Currículum vitae</i>	Carrera de la vida
<i>Opera prima</i>	Primera obra
<i>Per se</i>	Per si mateix
<i>Taló d'Aquil·les</i>	Punt dèbil o feble d'alguna persona

Fig. 18. Taula on es mostren llatinisme usats en llengua catalana.²⁶

I finalment, a partir de la dècada dels anys noranta, s'exposa el nom i primer cognom del periodista o treballador que ha redactat aquella notícia, bé sigui des de la mateixa redacció, fent de corresponsal o d'enviat especial. Això, es pot mostrar en la següent il·lustració:

Fig. 19. Taula on es mostren llatinisme usats en llengua catalana.²⁷

²⁶ FONT: Elaboració pròpia.

²⁷ FONT: Elaboració pròpia.

3.1.5. Disseny

Aquest aspecte del diari és bàsic i clau per als lectors, juntament amb la tipografia i la *manxeta*, que és un títol atractiu d'un article periodístic. En el disseny és molt important i essencial la varietat de lletra (*Arial*, *Calibri*...), l'amplada (extensa, normal...) i la inclinació (cursiva, rodona...). A poc a poc, el diari s'ha anat fent més modern, contemporani als nostres temps, recent o actual. Com qualsevol altre periòdic, i l'AVUI no ha estat menys, han d'evolucionar molt.

Primerament, els diaris de l'AVUI estaven fets en blanc i negre (sense pigments) fins a la dècada dels anys noranta, en què es va començar a imposar el color. En els primers, el diari era més brut i no era tan clar ni ordenat. La lletra dels articles era força petita i costava de llegir sense tenir dificultats.

Amb el pas dels anys, es va aconseguir que els paràgrafs es llegissin d'una forma més acceptable, i evidentment, gràcies a les noves tecnologies es podien imprimir tirades de diaris de forma més ràpida i clara. Això va ser un gran avenç per al disseny i format del periòdic.

Per altra banda, hi ha el disseny del diari AVUI en digital. El diari digital d'aquesta capçalera sorgeix el 1991. Tot i tenir un altre format, també és molt important el disseny.

Fig. 20. Disseny d'un diari de l'AVUI (de l'any 1999), en format digital.²⁸

3.1.6. Publicitat i cost del diari

Als primers anys de publicació del diari no es solia posar gaire publicitat de cap mena. A poc a poc, es van anar introduint anuncis, com ara de cadires, d'ordinadors, de cotxes o

²⁸ FONT: <https://pandora.girona.cat/viewer.vm?id=851849&view=hemeroteca&lang=ca> [Consulta: 25 d'octubre 2021].

de llibres de lectura. La dècada que van haver-n'hi més va ser la dels anys dos mil (2000-2009) amb Vicent Sanchis com a cap de direcció del diari. De forma lleugera, la publicitat va anar disminuint en els darrers anys del diari *AVUI*.

Pel que fa al cost del diari ha anat variant, mai s'ha mantingut en cap preu de forma fixa. Primerament, l'*AVUI* costava deu pessetes, que equival a 0'06€. De forma contínua, va anar augmentant el seu preu 0'15, 0'45, 0'75, fins a arribar a 1'90€ (en la dècada dels dos mil). El 2010 tenia un preu de 1'50€ i el 2011, darrer any del diari, 1'20€. Justament, el diari costava més, durant els anys que va haver-hi més pàgines de publicitat- anuncis. I per últim, si al lector del diari havien de porta-li a fora de Catalunya, s'havia de pagar un sobrepreu. Tan sols estava permès en ciutats com Madrid, Saragossa, València, Balears i Alacant (aquest transport únicament va estar disponible els primers anys de l'*AVUI*).

Dècada o any en què correspon	Cost del periòdic
Principis dècada dels anys setanta	10 pessetes = 0,06€
Finals dècada dels anys setanta	25 pessetes = 0,15€
Finals dècada dels anys vuitanta	60 pessetes = 0,36€
Principis dècada dels anys noranta	75 pessetes = 0,45€
Finals dècada dels anys noranta	125 pessetes = 0,75€
Principis dels dos mil	1,80€
Finals dels dos mil	1,90€
2010	1,20€
2011	1,50€

Fig. 21. Taula on es mostra, de forma més visible, l'evolució del cost del diari *AVUI*.²⁹

3.1.7. Editorial i ideologia del diari³⁰

Aquest diari sorgeix el 23 d'abril del 1976, és a dir el dia de Sant Jordi (diada dels catalans i catalanes), per demostrar la valentia i coratge de formar un Estat democràtic i català. Per tant, no és cap curiositat que sigui en aquest dia el llançament del primer diari de l'*AVUI*, sinó que és una aposta ferma, segura i atrevida per tornar a escriure en llengua catalana després dels anys de la dictadura franquista, en la qual es va prohibir el català i altres afers o assumptes diversos. És per aquest motiu que aquesta capçalera ha patit tant. Tot i això, sempre ha volgut defensar o vetllar aquesta mateixa ideologia.

²⁹ FONT: Elaboració pròpia.

³⁰ Bona part d'aquesta informació s'ha extret de l'entrevista a Jordi Panyella.

En aquest apartat no s'exposa la transcripció literal, sinó només un recull de les idees més rellevants sobre l'aspecte de l'editorial i ideologia del diari *AVUI*.

Per tant, l'*AVUI* va ser un diari plenament nacionalista que va sorgir per la necessitat de què hi hagués premsa en català quan no n'hi havia en el temps del franquisme (1939-1975). A més a més, aquesta capçalera, immediatament, va patir moltes dificultats econòmiques, i es per això que cau en mans del partit polític de Convergència Democràtica de Catalunya. Llavors, evidentment, que aquest afer marcà la línia editorial de l'*AVUI*, és a dir una línia nacionalista (fent referència a Catalunya com una nació). És per aquest motiu, que tant l'evolució d'aquest tipus de societat nacionalista com la d'aquest periòdic han estat lligades sempre amb la idea de l'independentisme. Aquesta relació entre la població catalana nacionalista i la del diari, encara es fa més estreta amb la fusió de les dues capçaleres l'any 2011, entre l'*AVUI* i *EL PUNT*, formant *EL PUNT AVUI*.

Durant un temps, concretament s'inicià a la dècada dels anys noranta, en el diari *AVUI* hi ha hagué un equip d'editorialistes amb homes, com ara Agustí Pons, Francesc Marc Álvaro o Salvador Cardús que feien els editorials del periòdic. Posteriorment, el director Vicent Sanchis també va arribar a assumir-les directament. En última opció, també els hi podien atorgar en els equips de subdirectors en funció de la temàtica. Cal dir que com més complicada era, el podia arribar a fer el director de la secció, principalment si eren del tema econòmic. Tot i això, la línia editorial de l'*AVUI* sempre *ha* defensat la identitat del seu país (referint-se a Catalunya).

Finalment, cal destacar que Jordi Panyella en la seva entrevista personal: "El nombre d'homes i de dones, a poc a poc s'ha anat equiparant, perquè als inicis del diari hi havia més d'un 80% de redactors mascles, aproximadament". Principalment, s'augmenten a principis de la dècada dels anys vuitanta, quan al capdavant del diari *AVUI* hi ha Jordi Maluquer.

3.1.8. Format digital

Pel que fa al format digital, aquest diari ha anat evolucionant i variant molt en els darrers anys, sobretot després de la fusió de les capçaleres *AVUI* i *EL PUNT*. Tot i això, el format digital de l'*AVUI* des de sempre ha tingut molta visualització, és a dir, ha obtingut una gran tirada des de l'any 1994, concretament durant l'abril d'aquest any es va crear. El sorgiment d'aquest nou mitjà permetia poder veure les notícies, els articles o els suplementos setmanals, dia rere dia. A més a més, el diari digital també s'hi troben les seccions que existeixen avui dia, per tant es pot veure la "Comunicació", els "Successos", la "Política", la "Cultura" i entre altres seccions exposades pels lectors en línia o *online*.

Aquest periòdic ha estat pioner en dues ocasions. Per una banda, va ser el primer diari que després del franquisme es va atrevir, novament, a escriure únicament i exclusivament en llengua catalana. I per altra banda, també va ser el capdavanter en tot l'Estat espanyol de crear o formar un diari publicat en paper i també un altre en format digital. Cal destacar que, actualment, el periòdic en forma digital es pot llegir tant en català com en castellà i a més, permet la descàrrega completa del diari sencer i poder-lo llegir amb el més mínim detall.

Fig. 22. Imatge que mostra les seccions actuals del diari en format digital.³¹

3.2. LES VEUS DEL DIARI: ENTREVISTES A PERIODISTES RELLEVANTS DEL DIARI AVUI³²

3.2.1. Jordi Panyella

Per contactar amb Jordi Panyella, primerament vaig haver de parlar amb la periodista Carina Filella, actualment treballadora al diari *EL PUNT AVUI* i periodista del diari *EL PUNT* des dels inicis, que em va facilitar la connexió amb ell.

Per començar, va comentar la seva experiència en aquesta professió. Va començar a treballar de periodista l'any 1986 col·laborant amb el Punt Diari (va voler començar amb un diari barceloní, tot i que ell col·laborava des de Ribes de Freser, com a corresponsal). Posteriorment, es va integrar a la redacció de Girona. Seguidament, va fer de corresponsal a Barcelona. L'any 1990 va entrar al diari *Las Noticias*, va durar molt poc, era un diari d'una ideologia sensacionalista. Al mateix any 1990, va entrar al diari *AVUI*. I finalment, el 2009 va retornar al diari *EL PUNT AVUI*. Per tant, la seva experiència en aquesta professió és totalment circular.

³¹ FONT: <https://www.elpuntavui.cat/barcelona.html> [Consulta: 7 de novembre 2021].

³² En aquest apartat, no s'ha realitzat una transcripció literal de cada entrevista, sinó que s'han recollit i analitzat els aspectes que s'han considerat més rellevants o importants. Les transcripcions literals de les entrevistes es poden trobar als annexos.

Durant els mesos d'estiu del 2021, l'autor d'aquest treball va fer aquestes tres entrevistes de forma telemàtica, a causa de la pandèmia mundial.

Seguidament, va destacar que no utilitza gaires plataformes digitals, però, sobretot les fa servir per si hi ha alguna notícia d'última hora. Ell, actualment, treballa en la secció Barcelona i a vegades mira informació en una plataforma anomenada *Tot Barcelona*. En resum, la seva primera opció no és mirar únicament plataformes digitals, sinó que amb aquestes el que fa és complementar les altres fonts no digitals.

De moment, no havia fet gaires suplementos al llarg de la seva trajectòria com a periodista. Ell és de premsa escrita, és a dir treballar avui per publicar-ho demà. Va afegir que, és cert que hi ha temes i àmbits de notícies que et són més fàcils i ets capaç d'aprofundir molt i de redactar pàgines i pàgines. En canvi, d'altres que no tant.

També li vaig preguntar sobre la pandèmia mundial que s'havia viscut en aquest darrer any i mig i de com va afectar en un diari. Em va respondre que les redaccions dels diaris havien desaparegut i sobretot, actualment, es fa teletreball. Això, per un diari és fotut i complicat, ja que la gràcia és poder compartir les notícies i la informació amb els teus companys de treball. Va sumar que, per a un periodista, és bàsic comunicar-se cara a cara amb la persona amb qui vols parlar; per això durant el confinament total o domiciliari va estar a peu de carrer.

Posteriorment, va parlar dels canvis produïts al llarg de tots aquests anys. Va comentar, que els diaris, igual que la societat, evolucionen molt al llarg dels anys. S'han d'anar canviant i modernitzant, ja que si no malament. Anteriorment, amb el diari AVUI hi havia una secció de política, de cultura, d'economia, de societat, de la ciutat de Barcelona... Però, més tard, amb *EL PUNT AVUI* es va agrupar en una única secció anomenada "Nacional" que inclou, temes de política, de societat, d'economia i temes locals.

Amb relació a la direcció del diari, va explicar de forma cronològica els directors que ha tingut i de forma breu la seva opinió sobre aquests. En primer lloc, l'Albert Viladot, el qual va estar poc temps al càrrec, perquè va morir per culpa d'un càncer. En segon lloc, en Vicenç Villatoro, el qual creu que és més un intel·lectual que un periodista. En tercer lloc, en Vicent Sanchis, opina que va ser el millor director del diari, ja que va intentar solucionar tots els problemes econòmics que tenia en aquell moment la capçalera. I actualment, hi ha Xavier Xirgo, un gran home i que ja fa molts anys que està al capdavant.

I finalment, va comentar com van viure la fusió del diari AVUI amb *EL PUNT*. Va respondre que tota la redacció van viure de forma sorprenent la unió o fusió de les dues capçaleres. També va dir que no va ser gens fàcil, i fins i tot, va haver-hi molts acomiadaments, perquè sobraven treballadors.

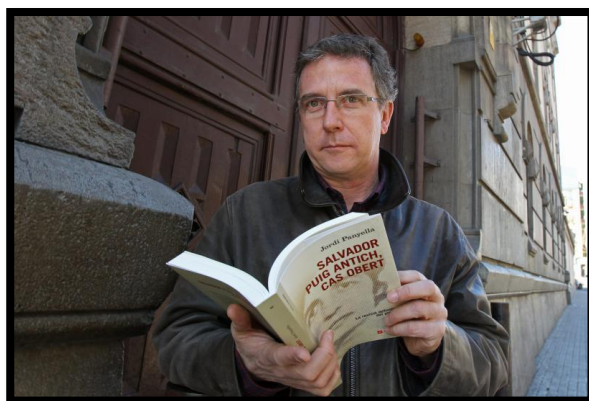

Fig. 23. El periodista, Jordi Panyella, treballador de *EL PUNT AVUI*.³³

3.2.2. Maria Favà

La segona entrevistadora, la qual em va facilitar el contacte en Jordi Panyella, va ser la Maria Favà. Fou periodista tota la seva vida, bona part al diari *AVUI*. Ella, concretament, va treballar des de l'any 1976 fins que es va jubilar el febrer del 2010, per tant un total de trenta-quatre anys. Des de ben petita l'apassionava escriure i llegir, sobretot llegia un còmic anomenat *Mary notícies*.

Pel que fa a la seva experiència en aquest ofici, manifesta que sempre ha treballat al diari *AVUI*. A més a més, aquesta professió l'exercia d'una forma feliç, perquè sempre ho ha estat, de feliç. També afegeix que en qualsevol altra professió (per exemple, regidora o arquitecta) podria haver estat feliç, però especialment amb la de periodisme ho ha estat molt. El periodisme l'ha enriquit moltíssim i creu que és molt essencial per contrastar idees de pensament entre els diferents ciutadans, perquè tots pensem molt diferent. Ara mateix, que està jubilada, sobretot troba a faltar el contacte amb la gent jove, ja que la posaven el dia i a ella la feien servir d'arxiu o memòria. Era recíproca aquesta relació entre els veterans i els joves.

A més a més, prefereix el paper abans que les plataformes digitals, ja que li cansa menys la vista, i sobretot, està més acostumada a tocar el diari. Pel que fa a l'àmbit de notícies que més dificultat tenia a l'hora de redactar un article va comentar que era el de política, ja que sempre s'ha d'estar al peu del canó i amb els cinc sentits en com s'escriuen els articles de la forma més objectiva possible.

Segons ella l'obligació de qualsevol periodista o treballador d'un diari és consultar-los tots, els màxims millor. Sobretot, ella mirava els diaris de Barcelona i, alguna vegada, els de Madrid.

³³ FONT: Elaboració pròpia.

També li vaig preguntar sobre els canvis que ha patit o suportat el diari. El model dels primers diaris es va fer un model d'un periòdic francès anomenat *Le Monde*. Aquest model estava basat en columnes pistola i molta tipografia. A poc a poc, el diari va anar fent grans canvis tipogràfics, fins al punt de rebre premis o guardons gràfics. L'AVUI va ser el primer diari que es va penjar a Internet l'any 1992, això no ho sap tothom i no van ser prou reconeguts en aquell moment. Sobretot va canviar molt el llenguatge (moltes repeticions, molt de lèxic o vocabulari nou, etc.).

Finalment, va comentar la seva valoració respecte a la fusió de les dues capçaleres. La unió va ser un desastre, perquè no havia passat mai en cap capçalera. Es figura que el gran (AVUI) s'uneix amb el petit (EL PUNT). Es van produir uns quants acomiadaments, perquè sobrava gent. Es volia convertir en un diari nacional i no pas en un de local. No va ser gens fàcil, però sobretot va ser força mal vista pels mateixos treballadors o periodistes del diari.

Per augmentar el nombre de lectors, sobretot en l'època del Vicent Sanchis, el diari va apostar molt fort pels joves. I ella creu que és una aposta molt positiva, perquè són la següent generació. L'objectiu principal era captar el públic jove. Cal destacar, per últim, que Maria Favà va elaborar un llibre l'any 2017, titulat *Diari AVUI 1976-2009 Entre el somni i l'agonia*. Aquesta obra subjectiva i personal, està citada anteriorment, ja que va servir de font per elaborar aquest treball.

Fig. 24. La periodista, Maria Favà, treballava al diari AVUI.³⁴

3.2.3. Toni Brossa

Per finalitzar la part pràctica del meu treball, vaig elaborar la tercera i última entrevista al periodista, Toni Brossa, Cap de la secció d' "Opinió".

Primerament, va comentar que sempre l'ha apassionat el món de la lectura i l'escriptura. És per això que, quan va estudiar i començar a treballar als anys vuitanta, el diari reunia

³⁴ FONT: Elaboració pròpia.

aquestes dues virtuts seves. Per tant, va observar que el millor mitjà per poder realitzar aquest ofici era el diari.

Seguidament, comentà “Com a periodista tens accés a informació de primera mà, fonts oficials, oficinoses i agències de notícies, però estàs amb l’antena posada a totes les fonts d’informació possibles” tal com va dir el mateix Toni Brossa. Tots els periodistes, de qualsevol diari independentment de la ideologia que tinguin, han d’estar comunicats i informats de tot el que passa en l’actualitat arreu del món.

A més a més, va explicar que el periodisme, actualment, no està vivint els millors anys, perquè està patint “una crisi de credibilitat”. Va afegir que els diaris de paper es venen cada vegada menys, la publicitat és baixa i tenen menys recursos. Per contra, el periodisme s’està guiant més cap al món digital (més ràpid i més barat).

Cal destacar també que, en temps de pandèmia les redaccions del diari han patit. I molt. Han hagut de fer teletreball. A més, informar de morts i desgràcies dia rere dia no és gens amè ni fàcil.

També, va comentar els canvis que ha tingut el periòdic al llarg de la seva història. N’ha tingut molts i de tota mena, és a dir que hi ha hagut, realment, una evolució. Pel que fa al pla visual, quan ell va començar a treballar, els diaris no sortien els dilluns, eren en blanc i negre (fins a l’any 1990, aproximadament en la dècada dels noranta) i encara es redactava amb la màquina d’escriure. També, hi ha hagut canvis pel que fa a les imatges o al contingut.

Pel que a les seccions, també han evolucionat molt. Però l’objectiu d’anar evolucionant les seccions recau en “la reorganització dels continguts que ofereixes al lector”. Hi ha hagut canvis, com ara la secció de “Religió” va deixar d’existir l’any 1988 aproximadament, i també la d’“Espanya”. Les notícies d’aquesta última, estan incloses dins d’“Europa- Món”.

Pel que fa a la direcció del diari, valora que tots i cadascun dels directors que ha tingut al llarg d’aquests anys, han tingut clar quina és la raó de ser del periòdic com a servei als lectors, a la cultura catalana i a Catalunya com a país. A banda d’això, llavors cadascun hi ha posat la seva experiència i les seves bases, per poder fer un diari cada vegada més atractiu per totes les edats.

Finalment, la fusió de les dues capçaleres va venir molt bé fonamentalment per dos factors. En primer lloc, poder salvar una capçalera històrica per a la història d’un país com és l’AVUI. I en segon lloc, la suma de forces en l’aspecte més professional i també la suma d’una visió més global i local, totes dues amb un públic diferent.

Fig. 25. El periodista, Toni Brossa, cap de la secció d'“Opinió” de *EL PUNT AVUI*.³⁵

³⁵ FONT: Elaboració pròpia.

4. CONCLUSIONS

El treball de recerca que s'ha realitzat tracta sobre l'evolució periodística del diari *AVUI*. Actualment, aquest diari rep el nom de *EL PUNT AVUI*. Gràcies a aquest projecte, s'ha pogut analitzar i contrastar diferents periòdics de les dècades dels anys setanta, vuitanta, noranta, dos mil i, també dels darrers dos anys de l'*AVUI* com a capçalera única (2010-2011). Posteriorment, l'*AVUI* es va fusionar amb *EL PUNT*. A més a més, d'aquesta anàlisi, també he pogut entrevistar tres periodistes que han treballat o continuen treballant, avui en dia, en la redacció d'aquest diari.

D'aquest treball, finalment, s'ha aconseguit extreure prou informació per assolir els meus objectius principals. També s'ha aconseguit treure opinions o valoracions que realment sorprenents i que han fet que aquest ofici em motivés encara més, com per exemple, la forma de treballar dins d'una redacció, tot i que en temps de pandèmia "ens ha robat la vida de la redacció i ens ha convertit en víctimes del teletreball", tal com va dir en Toni Brossa en la seva entrevista personal. Cal destacar que, des de ben petit, les meves ganes sempre han estat dipositades en poder treballar de periodista, bé sigui en una redacció d'un diari, a la televisió, de corresponsal, en la ràdio, etc.

La majoria dels objectius plantejats s'han assolit. Els propòsits que es van plantejar i que s'han pogut afirmar/realitzar són poder arribar a comprendre el per què dues capçaleres històriques es van decidir fusionar a la primavera del 2011. A més, es pretenia fer diverses entrevistes amb periodistes que haguessin treballat o encara treballessin, actualment, en aquest diari que vaig escollir, i això també ho he pogut fer. No obstant això, també hi ha hagut un objectiu que no ha sigut possible certificar, ja que aquestes entrevistes, comentades anteriorment, no les vaig poder materialitzar en persona, és a dir cara a cara, per culpa de la pandèmia mundial. D'aquesta manera, les vaig haver de dur a terme en forma digital o telemàtica, tot i que m'hagués encantat anar a la redacció del diari i poder respirar l'aroma que es sent en un ambient com aquest.

L'origen del diari *AVUI* es remunta a l'abril de 1976. Sorgeix amb la voluntat de crear o formar un periòdic català i democràtic, després dels anys de patiment per culpa de la dictadura franquista. Posteriorment a aquest esdeveniment es va haver de normalitzar, novament, la llengua catalana. És per aquest motiu que aquesta capçalera va ser la

pionera, després de la mort del dictador Francisco Franco l'any 1975, en què va reescriure en català. Concretament, aquesta redacció va rebre tres guardons o premis al llarg de la seva existència com a capçalera única i individual. Els tres reconeixements varen ser el de periodisme de la Ciutat de Barcelona, el de Nacional a la projecció Social de la Llengua Catalana i el de Bones pràctiques en Comunicació No Sexista. En tota la seva història periodística el diari ha tingut un total de deu directors. Alguns d'ells són Vicent Sanchis, Serrats i Ollé o Vicenç Villatoro. A banda d'aquests, els primers directors van ser Josep Faulí i Jordi Maluquer. Aquest últim, va tenir la voluntat de crear un diari o periòdic en llengua catalana i d'ideologia democràtica. Definitivament, després d'algun que altre intent d'unificar les dues capçaleres (*AVUI* i *EL PUNT*), es van fusionar l'estiu de l'any 2011. La formació de la capçalera conjunta, *EL PUNT AVUI*, va continuar amb la mateixa ideologia catalana i democràtica de sempre i, a més, avui en dia és un dels diaris amb més tiratge als Països Catalans. Concretament, es situa o s'ubica en la tercera posició superat per *La Vanguardia* i *El Periódico*.

Els aspectes que més han evolucionat han estat gairebé tots els que he analitzat o comparat. En primer lloc, la portada a partir de la dècada dels anys vuitanta ha obtingut més titulars (en els quals s'inclouen les pàgines de l'interior del diari, on s'explica millor aquest titular) i també més publicitat- anuncis a partir de la dècada dels anys noranta. En segon lloc, la contraportada s'ha mantingut força la idea de tenir un espai d'entreteniment en el periòdic, per tant aquest aspecte no ha canviat gairebé gens per no dir gens el seu format. En tercer lloc, les seccions, n'hi ha algunes que s'han mantingut durant totes les dècades són: "Diàleg", "Països catalans- Política catalana", "Economia" o "Cultura i Espectacles". Cal afegir, com a aspecte rellevant, que la secció "Espanya" i també "Religió", desapareixen quan s'entra en el segle XXI. En quart lloc, el llenguatge ha sigut un dels aspectes que més ha evolucionat. En els primers diaris (dècada dels setanta), hi abunden els arcaïsmes, els accents diacrítics desactualitzats o paraules en desús avui en dia. En la dècada dels anys vuitanta i noranta s'hi troben llatínismes. I en general, en totes les dècades s'hi troben freqüentment molts estrangerismes, com ara *mítig* o *film*. En cinquè lloc, el disseny també ha patit o ha sofert un canvi considerable al llarg de la existència d'aquest diari. Primerament, les lletres *AVUI* eren molt primes i en negreta. Amb el pas dels anys, en la dècada dels dos mil, es va convertir en una tipografia més gruixuda i amb color blanc. Finalment, les darreres portades de l'*AVUI* (aproximadament entre els anys 2006-2011), pel que fa a la capçalera, tenien més amplada les lletres i amb un més: "+", a la part superior de la tipografia. I per últim, l'apartat de l'editorial i ideologia del diari seguien molt un tipus de línia ideològica que era la del nacionalisme català. I pel

que fa a l'editorial segons la dificultat i la rellevància del tema que pertoqués el feien una persona o una altra.

I per últim, la meva hipòtesi de partida era la següent: el diari *AVUI* ha evolucionat els seus aspectes de format, de llenguatge i d'ideologia (pel que fa a la capçalera, la portada, les seccions i entre d'altres) al llarg de la seva història. Aquesta afirmació, de forma contundent i rotunda, es pot validar, ja que he pogut analitzar i contrastar diversos aspectes d'aquesta capçalera i, evidentment, que s'han pogut copsar molts canvis i transformacions en tota la seva existència. A més, un periòdic evoluciona o canvia dia rere dia de forma constant. Cal destacar que jo ja suposava que variaria segons l'evolució de la societat, perquè aquesta i qualsevol capçalera van sempre lligades de la mà en totes les facetes o àmbits de la vida (polítics, socials, estructurals o econòmics).

5. BIBLIOGRAFIA

LLIBRES

FAVÀ, Maria (2017). *Diari AVUI 1976-2009 Entre el somni i l'agonia*. Barcelona: Meteora. 382 p.

FIGUERES, Josep Maria (2019). *La premsa en català, censura i repressió*. Barcelona: Editorial Base. 301 p.

GUILLAMET, Jaume (2003). *Història del periodisme*. Barcelona: Agapea. 256 p.

WEBGRAFIA

Diccionari de sinònims <<https://sinonims.iec.cat/>> [Consulta: 28 d'octubre 2021]

EL PUNT AVUI <<https://www.elpuntavui.cat/html>> [Consulta: 16 d'agost 2021]

EL PUNT AVUI/ COMUNICACIÓ <<https://www.elpuntavui.cat/comunicacio/article/20-comunicacio/1558497-40-anys-lideratge-i-compromis.html>> [Consulta: 2 de juliol 2021]

Enciclopèdia catalana <<https://grupenciclopedia.cat/>> [Consulta: 3 d'agost 2021]

Kiosko.net <<https://es.kiosko.net/es/>> [Consulta: 28 d'octubre 2021]

Premsa comarcal <<https://www.premsa.comarcal.cat/noticia/3169/el-punt-avui-arriba-al-quart-anys-amb-beneficis-consecutius>> [Consulta: 28 d'octubre 2021]

Premsa digital de l'AVUI <<https://www.girona.cat/sgdap/cat/premsa.php>> [Consulta: 29 de juliol 2021]

Racó Català (Ilegeix, pensa i opina) <<https://www.racocatala.cat/noticia/26730/lavui-punt-unifiquen-capcaleres-esdevenir-punt-avui?pag=1>> [Consulta: 25 de juny 2021]

Softcatalà <<https://www.softcatala.org/>> [Consulta: 28 d'octubre 2021]

Xarxa catalana (xarxa.cat) <<http://www.laxarxa.cat/media/noticia/el-diari-avui-i-el-punt-es-convertiran-en-el-punt-avui>> [Consulta: 14 d'abril 2021]

6. ANNEXOS

En aquest apartat es mostren les preguntes amb les respostes literals de les dues entrevistes fetes als periodistes: Jordi Panyella i Maria Favà. Seguidament, s'observen tots els gràfics realitzats a través de les dades de l'enquesta. I per últim, també s'exposa la taula comparativa dels diaris de l'AVUI per dècades.

6.1. ENTREVISTA: JORDI PANYELLA

P: Per què vostè va decidir treballar de periodista en un diari? Quina és la seva experiència en aquesta professió?

R: Va començar a treballar de periodista l'any 1986 col·laborant pel Punt Diari (va voler començar amb un diari barceloní, tot i que ell col·laborava des de Ribes de Freser, com a corresponsal). Posteriorment, es va integrar a la redacció de Girona. Seguidament, va fer de corresponsal a Barcelona. L'any 1990 va entrar al diari *Las Noticias*, va durar molt poc, era un diari d'una ideologia sensacionalista. Al mateix any 1990, va entrar al diari AVUI. I finalment, el 2009 va retornar al diari *EL PUNT AVUI*, per tant la seva experiència en aquesta professió és totalment circular.

Sempre ha treballat en premsa escrita i, a més a més, ha escrit alguns llibres. L'apassiona aquesta feina i molt.

P: Quin consell vostè donaria per a tota aquella gent que vol ser periodista en un futur?

R: Primerament, anar amb els ulls oberts pel món i tenir curiositat en la vida. T'ha d'agradar cercar i investigar, l'agenda és fonamental per ser periodista.

A més a més, començar tan joves com sigui possible: amb el diari del barri, amb premsa local... Tan aviat com es pugui, començar en l'ofici.

Cal dir que és important, guardar tots els números de telèfon que tinguem de periodistes en un llistat d'una agenda!

P: A través de quina plataforma digital s'assabenta de la majoria de les notícies que passen arreu del món dia rere dia?

R: Ell personalment, és poc de plataformes digitals.

Actualment, té assignat un càrrec dins de la secció Barcelona i a vegades busca informació al *Tot Barcelona*, però tan sols per veure si hi ha alguna notícia d'última hora.

En resum, la seva primera opció no és mirar únicament plataformes digitals, sinó que amb aquestes el que fa és complementar les altres fonts no digitals.

P: Quin/s tipus de suplement/s li agradaria treballar i que no ho hagi fet fins ara? Per quin motiu?

R: No ha fet gaires suplementes, perquè ell és més de premsa diària, notícies que es produeixen diàriament (treballar avui, per publicar demà).

També és cert que hi ha temes que et són més fàcils i ets capaç d'aprofundir molt i de redactar pàgines i pàgines. En canvi, d'altres que no tant.

Ell personalment, li agradaria fer algun tipus de suplement dominical, és a dir algun reportatge..., ja ho ha fet al llarg de la seva experiència al diari.

P: Com s'ha viscut la pandèmia mundial dins d'una redacció d'un diari? Amb molt de neguit? Era difícil anunciar cada dia, o millor dit cada hora, informació sobre la COVID-19?

R: Les redaccions dels diaris, per culpa de la pandèmia mundial, han desaparegut i sobretot es fa *teletreball*. Això, per un diari és fotut i complicat, ja que la gràcia és poder compartir les notícies i la informació amb els teus companys de treball i fins i tot, et poden ajudar a redactar. Per a un periodista, és bàsic comunicar-se cara a cara amb la persona que vols parlar; per això durant el confinament domiciliari ell va estar a peu de carrer.

La COVID-19 ha condicionat al 100% la informació de: esports, cultura, espectacles, societat o població, política... Per qualsevol redacció de qualsevol diari, això mai s'havia donat.

Evidentment que han passat desgràcies al llarg dels anys, com ara els atemptats a Barcelona i Cambrils, però al mateix moment hi ha el partit del Barça, hi ha espectacles al Teatre Fortuny (la vida en altres àmbits no s'atura). Però amb la pandèmia, tot però és eclipsat per la COVID-19.

P: Quin ha estat el seu millor i pitjor moment dins de la redacció?

R: De millors: molts moments, sobretot quan fas reportatges que t'agraden.

De pitjors o complicats: també n'hi ha algun, quan la infanta Cristina es va casar a Barcelona. No ho explicaries (el diari que ell treballa no és monàrquic, és antimonàrquic), però estava passant a la ciutat comtal, per tant ho havies d'anar informant costi el que costi.

P: Sobre quin àmbit de notícies és més complicat de redactar? Per què?

R: Tots els àmbits són difícils o complicats de redactar, perquè sempre has d'estar informat i documentat sobre aquest.

Per exemple, una persona que escriu articles d'economia, ha de conèixer conceptes econòmics, i el mateix passa en altres seccions o àmbits.

P: A banda del diari AVUI, personalment vostè consulta algun altre diari del nostre país?

R: L'obligació de qualsevol periodista o treballador d'un diari és consultar-los tots, els màxims millor. Si es miren altres diaris i es treu informació d'aquests s'han de citar.

P: Quants anys fa que treballa al diari AVUI?

R: Des de l'any 1990, és a dir fa uns trenta-un anys.

P: Quins canvis ha percebut en el diari en tots aquests anys? En relació amb el nombre de seccions del diari, quins canvis s'han produït?

R: Els diaris, igual que la societat, evolucionen molt al llarg dels anys. Ans al contrari, s'han d'anar canviant i modernitzant, ja que si no malament.

Alguns dels canvis són: s'han anat introduint fotografies, per tal de ser més gràfic el diari; a més a més, també s'introdueix el color. També s'han fet més amables i més nets els dissenys.

Anteriorment, amb el diari AVUI hi havia una secció de política, de cultura, d'economia, de societat, de Barcelona... Però, posteriorment, amb la unió de EL PUNT AVUI hi ha una única secció anomenada nacional que inclou, temes de política, de societat, d'economia i temes locals. Personalment, no li agrada aquesta unió que s'ha dut a terme.

P: Què destacaria de positiu de l'AVUI de l'inici? I de negatiu?

R: De negatiu, sempre ha tingut l'estigma d'estar marcat per un partit polític, Convergència. Un diari català, independent i convergent.

De positives, se'n poden explicar forces, però sempre es pot millorar.

P: Amb relació a la direcció del diari, quina evolució es pot palpar al llarg dels anys?

R: Ell va tenir els següents directors a l'AVUI:

L'Albert Viladot, el qual va estar poc temps al càrrec, ja que va morir per culpa d'un càncer.

El Vicenç Villatoro, el qual creu que és més un intel·lectual i no pas periodista.

El Vicent Sanchis, el qual creu que va ser el millor director del diari, perquè va intentar solucionar tots els problemes econòmics que tenia en aquell moment la capçalera. A més a més, va fer una gran remodelació de disseny.

Actualment, al diari *EL PUNT AVUI*:

El Xavier Xirgo, un gran home i que fa molts anys que està al capdavant del diari.

P: Com valora la fusió del diari AVUI amb EL PUNT?

R: La unió va ser molt sorprenent, perquè no havia passat mai en cap capçalera. Es figura que el gran (*AVUI*) s'uneix amb el petit (*EL PUNT*). Es van fer molts acomiadaments, perquè sobrava gent.

Cal destacar que cap de les dues capçaleres s'han mort, les dues continuen vigents els nostres dies. I també cal destacar que, al principi del sorgiment de la capçalera hi havia una gran majoria d'homes en la redacció, per culpa de la inferioritat social que se li destacava a la dona. Per sort, aquesta situació s'ha anat revertint i avui dia hi ha una gran igualtat o equivalència entre els dos sexes.

No va ser gens fàcil, però sobretot va ser sorprenent.

P: De quina manera el diari treballa per augmentar el nombre de lectors?

R: Això es treballa cada dia. Buscant informació, i sobretot treure la notícia de forma ràpida a peu de carrer. D'aquí sorgeix la competència periodística.

P: El diari té marcada una línia ideològica? Quina és aquesta línia?

R: El diari té una ideologia molt marcada, que és la d'un diari nacional- català. A més a més, veu Catalunya, com una nació independent.

6.2. ENTREVISTA : MARIA FAVÀ

P: Per què vostè va decidir treballar de periodista en un diari, com és el cas de l'AVUI?

R: Des de molt jove, a ella, li agradava escriure. A més a més, li va influir un còmic, en la seva adolescència, anomenat *Mary noticias*. I va ser concretament a l'*AVUI*, perquè ella estava fent suplències al diari de Barcelona, i dues persones d'aquest diari van decidir muntar el diari *AVUI* i ella, llavors, s'hi va oferir.

P: Quina és la seva experiència en aquesta professió?

R: Ella tota la seva experiència es situa al diari *AVUI*. Expressa aquest ofici d'una forma alegre i feliç, perquè sempre ho ha estat. També afegeix, que en qualsevol altra professió (per exemple, regidora o arquitecte) podria haver estat feliç, però especialment amb el periodisme ho ha estat molt. El periodisme li ha enriquit molt i creu que és molt essencial parlar o contrastar la mateixa ideologia amb d'altres. Per últim, ara mateix, que està jubilada, sobretot troba a faltar el contacte amb la gent jove, ja que aquests la posaven el dia i ella la feien servir d'arxiu o memòria. Era recíproca aquesta relació.

P: Quin consell vostè donaria per a tota aquella gent que vol ser periodista en un futur?

R: Ella pensa que la professió està canviant, o ja ha canviat. I encara ho farà més.

Sobretot el consell bàsic que dona és que un/a periodista ha d'estar en contacte amb la gent o al carrer. Anar a peu de carrer sempre, perquè Internet és valuós, però també és una base o complement simple.

P: A través de quina plataforma s'assabentava de la majoria de les notícies que passen arreu del món dia rere dia?

R: Prefereix el paper abans que les plataformes digitals, ja que la cansa menys la vista d'aquesta manera, i sobretot, està més acostumada a tocar el diari.

P: Quin ha estat el seu millor i pitjor moment dins de la redacció?

R: De millors moments n'ha tingut molts dins de la redacció, sobretot fent informació municipal.

De pitjors, durant l'últim any que va treballar a l'*AVUI*, just abans de la fusió entre les dues capçaleres. Per culpa de la incertesa, el malestar social de la redacció i el patiment de la majoria dels treballadors.

P: Sobre quin àmbit de notícies era més complicat de redactar? Per què?

R: Depenen la ideologia que vulgui tenir el diari, sempre fa que sigui més difícil l'àmbit de política.

P: A banda del diari AVUI, personalment vostè consultava algun altre diari del nostre país?

R: L'obligació de qualsevol periodista o treballador d'un diari és consultar-los tots, els màxims millor. Sobretot, ella mirava els diaris de Barcelona i també, alguna vegada, els de Madrid.

P: Quants anys va treballar al diari AVUI?

R: Des de l'any 1976 va treballar a l'AVUI i es va jubilar el febrer del 2010.

P: Quins canvis ha percebut en el diari en tots aquests anys?

R: El model dels primers diaris que es van fer eren *Le Monde*. Aquest model estava basat en columnes pistola i amb molta tipografia. A poc a poc, el diari va anar fent grans canvis tipogràfics, fins al punt de rebre premis o guardons gràfics. L'AVUI va ser el primer diari que es va penjar a Internet. Sobretot va canviar molt el llenguatge (moltes repeticions, etc.) i la compaginació des del 1976 fins al 2009, any que creu que realment mor el diari AVUI.

P: Què destacaria de positiu de l'AVUI de l'inici? I de negatiu?

R: De negatiu, la improvisació i la manca d'una empresa darrere.

De positiu, forces més que de negatives.

P: Com valora la fusió del diari AVUI amb EL PUNT?

R: La unió va ser un desastre (fatal), perquè no havia passat mai en cap capçalera. Es figura que el gran (AVUI) s'uneix amb el petit (EL PUNT). Es van fer molts acomiadaments, perquè sobrava gent. Es volia convertir en un diari nacional (i no pas local), i ella creu que la van cagar. A més a més, pensa que el Xevi Xirgo no és un bon director per un diari. I finalment, diu que el diari EL PUNT AVUI, i fins i tot l'ARA s'aguanten de miracle.

No va ser gens fàcil, però sobretot va ser força mal vista pels mateixos treballadors o periodistes del diari.

P: De quina manera el diari treballava o continua treballant per augmentar el nombre de lectors?

R: En l'època del Vicent Sanchis, el diari va apostar molt fort pels joves. I ella creu que és una aposta molt positiva, perquè són la següent generació. Amb suplementes més

atractius, donant molta importància als còmics, etc. Objectiu principal: captar el públic jove.

6.3. ENTREVISTA: TONI BROSSA

P: Per què vostè va decidir treballar de periodista en un diari?

R: Sempre m'ha agradat escriure i el periodisme m'apassionava i, als anys 80, quan vaig estudiar i començar a treballar, el diari era el mitjà que millor combinava totes dues coses.

P: Quina és la seva experiència en aquest ofici?

R: Molt gratificant. Ser a prop de la notícia i dels qui la protagonitzen, transmetre els fets, interpretar la informació, explicar què significa, quines implicacions té, viure grans esdeveniments, viatjar, la transcendència de la informació publicada, són aspectes que fan d'aquest un ofici únic, emocionant, rellevant i socialment útil. La part negativa és constatar que com a col·lectiu no haguem sabut protegir-lo més de les pressions econòmiques, del control polític i de les ingerències professionals. Això ha minat la seva credibilitat.

P: Quin consell vostè donaria per a tota aquella gent que vol ser periodista en un futur?

R: Si són capaços de prioritzar la veritat, l'autenticitat i el rigor i de desterrar els prejudicis, les ideologies, els colors, els interessos, la manipulació, el conformisme no cal que els aconselli res, ho tenen tot; en tot cas els demanaria que s'afanyessin a venir, perquè el periodisme i la societat els necessita urgentment.

P: A través de quina plataforma s'assabenta de la majoria de les notícies que passen arreu del món dia rere dia?

R: Totes. Com a periodista tens accés a informació de primera ma, fonts oficials, oficioses i agències de notícies, però estàs amb l'antena posada a totes les fonts d'informació possibles. I com a consumidor tens diaris, la ràdio de tota la vida, televisió i el món digital, que inclou diaris, webs, *blogs* i xarxes. Si ets víctima de la immediatesa, com la majoria de periodistes, acabes amb una ràdio a l'orella, el diari digital a l'ordinador i el *Twitter* al mòbil.

P: La societat evoluciona any rere any, dia rere dia... i això comporta que la informació que es presenta en els diaris també vagi evolucionant. Vostè personalment basant-se en el diari en què vostè està treballant, prefereix el diari que antigament sortia a peu de carrer o el d'avui en dia amb més publicitat, amb més pàgines...?

R: Aquí hauria de dir que qualsevol temps passat va ser millor, perquè avui el periodisme té una crisi de credibilitat, però també una crisi empresarial. Els diaris de paper es venen cada cop menys, la publicitat baixa, els diaris són més prims, tenen menys recursos i el trànsit cap al periodisme digital (més ràpid i més barat) i la multiplataforma és inevitable, però el negoci encara s'ha de resituar. Però si em parles només de producte, el que importa no són les planes que tingui o la publicitat que porti, sinó la qualitat del que hi pots trobar, el seu compromís amb la veracitat, el seu rigor, el nivell d'elaboració. Són aquest tipus de coses que posen el llistó més o menys alt.

P: Quin/s tipus de suplement/s li agradaria treballar i que no ho hagi fet fins ara? Per quin motiu?

R: Això té a veure amb el tipus de coses que t'apassionen. En el meu cas, la ciència, veure món, la història o la música.

P: Com s'ha viscut la pandèmia dins d'una redacció d'un diari? Amb molt de neguit? Era difícil anunciar cada dia informació sobre la COVID-19?

R: La mort i la desgràcia no són mai agradables, però són part de la feina, t'acostumes a posar-hi distància i professionalitat, però hi dues qüestions que s'aparten de la normalitat. La primera és que, com a ser viu, estàs directament afectat per la COVID i per tant d'alguna manera ets part de la notícia; la segona és que la gestió de la pandèmia ha obert el meló de les retallades de drets fonamentals per part del poder i això, que afecta tota la societat, genera incerteses. A banda d'això, i a tall d'anècdota, també et diré que el coronavirus ens ha robat la vida de la redacció i ens ha convertit en víctimes del teletreball.

P: Quin ha estat el seu millor i pitjor moment dins de la redacció? (Si es pot respondre evidentment...)

R: Hi ha molts moments, però segurament el millor és aquell en què tens una informació que *crema* pel motiu que sigui, per la transcendència, perquè és teva, perquè està passant... Donar-li forma, comunicar-la i veure'n el resultat és el que et fa sentir millor. El pitjor? Te'n diré tres: veure en directe per TV l'atemptat contra les torres bessones de Nova York; processar la violència policial de l'1 d'octubre contra ciutadans pacífics i indefensos; i experimentar com algú amb poder per fer-ho manipula una notícia que ha de sortir al diari.

P: Sobre quin àmbit de notícies és més complicat de redactar? Per què?

R: Cap en especial. Diversos àmbits tenen pautes, protocols i llenguatge específic propi. La clau per no equivocar-se, a banda de ser fidel als fets, és ser rigorós i documentar-se bé sobre aquestes qüestions.

P: Quins canvis ha percebut en el diari en tots aquests anys?

R: Diversos i de tota mena. En general, hi ha hagut evolució. En el pla visual o formal, quan jo vaig començar, els diaris no sortien els dilluns, eren en blanc i negre i encara redactàvem amb la màquina d'escriure; òbviament això ha canviat. Després hi ha hagut diversos canvis d'imatge, de maqueta, una modernització del procés productiu, aspectes que han contribuït a millorar la qualitat del producte final. I també hi ha hagut canvis en els continguts. Els diaris no poden competir en velocitat amb la ràdio, la TV o els digitals, però on poden marcar la diferència és en l'elaboració, destriar el gra de la palla, contrastar la informació, aportar context, sumar text i imatge. Partint d'això i de que tot no hi cap, s'ha passat de donar el màxim de notícies possible a donar bé el més rellevant i descartar el que no hi cap.

P: En relació al nombre de seccions del diari, quins canvis s'han produït?

R: Són molts en més de trenta anys, però quasi tots responen al mateix concepte, que és la reorganització dels continguts que ofereixes al lector. Una reorganització que, a vegades, respon a qüestions formals (un canvi d'imatge o de maqueta pot modificar la morfologia, l'ordre i fins i tot el nombre de seccions), a qüestions conceptuals (El Punt Avui té una secció Nacional, que engloba el que abans eren tres, Política, Societat i Economia) i altres vegades a qüestions més o menys ideològiques (una secció de Països Catalans, una secció de Política que inclogui la de Catalunya i la d'Espanya o una secció d'Europa- Món que inclou Espanya, una secció Ciutats amb la informació local).

P: En relació a la direcció del diari, quina evolució es pot palpar al llarg dels anys?

R: Jo he tingut set directors i tots diferents, però en general tots han tingut clar quina és la raó de ser del diari com a servei als lectors, a la cultura catalana i a Catalunya com a país. A partir d'aquí cadascun d'ells hi ha posat el seu accent, la seva experiència, la seva escala de valors professionals, el seu nivell d'exigència i les seves apostes (i les de l'empresa en cada moment) per fer el diari més atractiu i més competitiu.

P: Com valora la fusió del diari AVUI amb EL PUNT?

R: La fusió ha tingut fonamentalment dues virtuts. Una és salvar una capçalera històrica i transcendent per a la història del país com és l'AVUI, que estava en risc de desaparèixer com a conseqüència d'una gestió deficitària; l'altra és la suma de forces en l'aspecte més

professional i també la suma d'una visió més global i un altre més local, totes dues amb un públic diferent.

P: De quina manera el diari treballa per augmentar el nombre de lectors?

R: El diari és un producte consolidat, amb una línia de continguts informatius i d'opinió coneguda. En aquest terreny, el que el diari fa és treballar per ser competitiu dins les possibilitats actuals. En el terreny empresarial, el repte és vendre el producte més i millor, trucar portes per sumar nous subscriptors, millorar la distribució als punts de venda i promocionar-ne a nivell de presència social i de màrqueting i sobretot desenvolupar l'oferta digital. Avui, els lectors d'*EL PUNT AVUI* no els pots mesurar només amb les vendes d'exemplars en paper, sinó que has de sumar el paper, la plana web, les aplicacions mòbils i els seguidors de xarxes socials del diari.

P: El diari té marcada una línia ideològica? Quina és aquesta línia?

R: Tots els diaris tenen una línia editorial en la que expressen els valors que defensen en termes humans, socials, econòmics, polítics i nacionals. A partir d'aquí, alguns tenen un biaix ideològic o polític més marcat i aquesta és la part perillosa perquè sempre s'ha de procurar mantenir una distància per no perdre la perspectiva i la mirada crítica. No tots ho aconsegueixen i alguns ni tan sols ho intenten. La d'El Punt Avui té clar que el seu àmbit nacional són els Països Catalans i la seva llengua és el català, encara que l'exercici de realisme diari porti a tancar el focus sobre Catalunya. Partint d'aquesta base, el diari defensa els interessos de la societat catalana i els seus 7 milions de ciutadans, amb una vocació democràtica profunda i irrenunciable, amb un europeisme secular, amb una defensa incondicional de la llibertat individual i la dels pobles, dels drets fonamentals i de valors com el civisme, la justícia social, el progrés, la solidaritat, la pau o la tolerància i amb una mirada crítica i exigent cap a l'exercici del poder.

6.4. TAULA COMPARATIVA DE DIARIS PER DÈCADES

COMPARACIÓ DELS DIARIS DE L'AVUI EN CADA UNA DE LES DÈCADES

DIARI AVUI (1976-2011)	PORTADA	CONTRAPORTADA	CAPçalERA (nom/títol de la capçalera, com era?)	SECCIONS/ SUPLEMENTS	DIRECTOR	LLENGUA	DISSENY	PUBLICITAT	COST (Existeix un sobrepreu per transport)
23 d'abril 1976 (Amb blanc i negre)	Separa les diferents seccions que s'encapçalaven en aquell dia. A baix a la dreta, hi apareix un dibuix amb un sentit irònic i d'humor.	Es tracta d'una publicitat de la Gran Enciclopèdia Catalana, única i moderna en aquell moment. Com a titular: "LA MES ACTUAL DE TOTES LES ENCICLOPÈDIES". En els diaris que hi hagi una publicitat/ anunci a l'última pàgina, llavors toca mirar la penúltima pàgina!!!	*A la part inferior d'aquest mateix document, hi ha una captura de cada capçalera dels diaris escoltits!!	Hi apareixen diverses seccions (explicar-les breument al cos del treball), com ara: <ul style="list-style-type: none"> • Diàleg (pàg.3) • Última hora (pàg.4) • Països Catalans (pàg.5-30) • Espanya (pàg.31-34) <ul style="list-style-type: none"> • Món (pàg.35-38) • Religió (pàg.39-40) • Economia (pàg.41-42) • Esports (pàg.43-47) • Espectacles 	Josep Ferrer	Hi apareixen diversos aspectes: paràgrafs extensos, lèxic senzill i amè (amb alguna paraula de català antic, però per context s'entén), frases afirmatives-positives, abusa de forma mínima les subordinades i s'eviten els adjectius qualificatius.	*A la part inferior d'aquest mateix document, hi ha un fragment en el qual s'expliquen els punts clau del disseny d'un diari!!	En general, hi ha força publicitat.	10 pessetes = 0,06 €

COMPARACIÓ DELS DIARIS DE L'AVUI EN CADA UNA DE LES DÈCADES

				<ul style="list-style-type: none"> • Espectacles (pàg.38-44) *Amb aquest ordre!!					
31 de gener 1991 (Amb color)	El diari agafa una altre format: es presenta una notícia destacada que la major part de la portada i en l'altra part s'escriuen els titulars amb les seves pàgines (on s'explica la notícia de forma extensa).	Es tracta d'un setmanari. En el qual, hi ha un conjunt de articles de diversos periodistes.	*A la part inferior d'aquest mateix document, hi ha una captura de cada capçalera dels diaris escoltits!!	Hi apareixen diverses seccions (explicar-les breument al cos del treball), com ara: <ul style="list-style-type: none"> • Món (pàg.2-9) • Països Catalans (pàg.9) • Espanya (pàg.10-11) • Diàleg (pàg.12-14) • Societat (pàg.15-20) • Economia (pàg.21-22) • Esports (pàg.23-27) • Cultura (pàg.28-30) • Espectacles (pàg.31-35) • Ràdio i 	Albert Viñedo	Hi apareixen diversos aspectes: paràgrafs extensos, lèxic senzill i amè (amb alguna paraula de català antic, però per context s'entén), cada oració ha de ser un anunciat nou (això no s'aconsegueix).	*A la part inferior d'aquest mateix document, hi ha un fragment en el qual s'expliquen els punts clau del disseny d'un diari!!	En general, hi ha força publicitat.	75 pessetes = 0,45 €

COMPARACIÓ DELS DIARIS DE L'AVUI EN CADA UNA DE LES DÈCADES

30 de juliol 2011 (Amb color)	la pàgina de la portada, en aquest cas en els anys 2010-2011 el Diari AVUI estava patrocinat pel Banc Sabadell. En la part de l'esquerra de la portada es completament usada per una notícia destacada. A més a més, a la part de la dreta s'hi exposen d'altres menys importants (que estan explicades més explicades a l'interior del diari).	a més, sota d'aquesta hi ha un parell d'articles més. A la banda de la dreta de la pàgina hi ha en vertical el temps i l'índex del diari d'aquell dia. A la part inferior, hi ha un rectangle on t'explica el que es pot fer a la pàgina web del diari.	mateix document, hi ha una captura de cada capçalera dels diaris escoltits!!	breument al cos del treball), com ara: <ul style="list-style-type: none"> • Opinió (pàg.2-3) • Política (pàg.4-7) • Europa-Món (pàg.8-15) • Economia (pàg.16-19) • Diàleg (pàg.20-23) • Societat (pàg.24-27) • Ciutats (pàg.28-30) • Cultura i Espectacles (pàg.31-34) • Dia d'avui (pàg.35) • Serveis i Oci (pàg.36-40) • Agenda (pàg.41-42) • Necrologia (pàg.43) • Comunicació 	Xavi Xisgo	aspectes: paràgrafs extensos que ja són tirades de columnes de dalt cap baix, lèxic senzill i amè i pocs adjectius qualificatius.	mateix document, hi ha un fragment en el qual s'expliquen els punts clau del disseny d'un diari!!	En general, hi ha poca publicitat.	1,50 €
-------------------------------	---	---	--	---	------------	---	---	------------------------------------	--------

29 de novembre del 2021